

တၢ်ရၢၤဒီဒေဝ်

၁၉၆၆-၂၀၀၇

၁၉၆၆-၂၀၀၇

အောင်အောင် စိစဉ်သည့်

“လမ်းတူသူများချင်းသာ
ဒဏ်ရာကို ဖြိုဖျက်
သွေးတိတ်အောင် ကုသလို့
ခွဲနောက်က လူတွေလည်း

သတိရနေကြဦးတော့မယ်...”

အောင်ချိမ့်

ရွှေဘုန်းလူ (တာရာမင်းဝေ)

(၁၉၆၆-၂၀၀၇)

အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ချစ်ညီညီဖြစ်သည်။ ၁၉၆၆ စက်တင်ဘာ ၁၃ ရက်နေ့ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဖခင် (ဦးကျော်ရှိန်) မိခင် ဒေါ်လှကြည်တို့က မွေးဖွားသည်။ မောင်နှမများအဖြစ် အကိုချစ်ကိုကို (အောင်ဒင် ၊ U.S. Campaign Burma, USA) နှင့် ညီမ ခင်စန္ဒာမိုး တို့ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၆-၈၇ တွင် အထက (၂) ရန်ကင်းမြို့နယ်က ၁၀ တန်းကို မြန်မာစာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ပြီး ၁၉၈၈ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်မြို့နယ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကနှင့် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

၁၉၈၈လူထု အရေးတော်ပုံကြီးတွင် ကျောင်းသားတဦးအဖြစ် တက်ကြွစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ပြီး ၁၉၈၈ ဒီဇင်ဘာ -ဗကသများအဖွဲ့ချုပ်တွင် ဗဟိုကော်မတီဝင် တစ်ယောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ သည်။ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများကြောင့် ၁၉၉၀ မှ ၁၉၉၄ ခုနှစ်အထိ အကျဉ်းချခံခဲ့ရပြီး ၂၀၀၅ခုနှစ် မေလတွင်လည်း မိသားစုနှင့်အတူ ယာယီ အထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရသည်။

အရေးအခင်းကာလအတွင်း ရွှေဘုန်းလူအမည်ဖြင့် “ကျောင်းဖွင့်ချိန်” ကဗျာရှည်မှာ ထင်ရှားသည်။ အလားတူ အခြားထင်ရှားသော တော်လှန်ရေးကဗျာများ ရေးသားသူ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ဦး အဖြစ် သိရှိကြသည်။

ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာပြီး ‘တာရာမင်းဝေ’ ကလောင်အမည်ကိုခံယူ

ပြီး စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာတစ်ဦးအဖြစ် စာပေလောကတွင် စတင်ရပ်တည်ခဲ့ရာ ၁၉၉၄ ရင်ခုန်သံမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘လေစီးကြောင်း ထဲမှ လူများ’သည် ၎င်း၏ ပထမဦးဆုံး စာမူဖြစ်သည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ် ‘စာပေဂျာနယ်’ မဂ္ဂဇင်းတွင်ဖော်ပြခဲ့သော ‘အာလူးစားသူများ’ ဝတ္ထုတိုဖြင့် ဖြူးမိတ်ဆွေများ စာပေဆုရရှိခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ကဗျာနှင့် ဆောင်းပါးများစွာ ရေးသားခဲ့ပြီး ၎င်း၏ အချို့သော ဝတ္ထုများကို ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်များရိုက်ကူးခဲ့သည်။ မောင်ယောနှင့် စန်တီယာဂို ကလောင်ခွဲတို့ဖြင့် စာပေဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။

ယင်းတို့နောက် မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်းဖြစ်) ရိုက်ကူး၍ ဒွေး၊ နန္ဒာလှိုင်တို့ သရုပ်ဆောင်ထားသော ‘ကောင်းကင်အကြွေ ကောက်တဲ့လက်’ ဒါရိုက်တာ လွင်မင်း ရိုက်ကူးပြီး နေတိုး၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့ သရုပ်ဆောင်ထားသည့် ‘တကိုယ်တော်ရေးတဲ့ ကကြီးခခွေး’တို့ ထင်ရှားသည်။ ဒါရိုက်တာ မောင်သူရ (ဇာဂနာ) ရိုက်ကူးခဲ့သည့် ‘မြင်းစီးထွက်သော အိပ်မက်များ’ ရုပ်ရှင်မှာမူ မြန်မာပြည်တွင်း၌ ပြသခွင့်မရရှိခဲ့ပါ။

၂၀၀၇ဩဂုတ်လ ၅ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဇနီး(ကွာရှင်း) မနော်ဟရီ(စာရေးဆရာမ) နှင့် သား ခေတ်နေတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တာရာမင်းဝေ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည့် လုံးချင်းစာအုပ်များကို လက်လှမ်းမီသမျှ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

၁။ ပန်းခေတ်က လမင်း

၂။ အရှေ့မြို့ရိုးမှ မိုးရေစက်များ

၃။ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ကျောက်ထွင်းရာဇဝင်

၄။ ပြာ

၅။ ပန်းလက်ဖဝါးမှာ ပါးအပ်ခွင့်မရှိတဲ့ကောင်မလေး

၆။ ကျနော်နှင့် ဧဒင်ကချေသည်

၇။ ကျနော်နှင့် ကြေးသွန်းယဉ်ကျေးမှု

၈။ ကျနော်နှင့် ကြယ်မြင်လမြင် လောကဓံ

၉။ နတ်ပျိုမအတွက် ပန်း(ဒီဇင်ဘာ ၂၀၀၀)

၁၀။ ကိုယ့်လက်နဲ့ ဖမ်းမိတဲ့ နဂါးငွေ့တန်း (အောက်တိုဘာ ၂၀၀၂) ၁၁။

မိုးခေါင်လို့ တီးတဲ့ ဗုံသံ (ဇူလိုင် ၂၀၀၄) ၁၂။ ပြိုင်မြင်းတို့ရဲ့ခွာသံ (ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၅)
ဒုတိယအကြိမ်

၁၃။ ကျနော်တူးဖော်ခဲ့သည့် မြေစိုင်မြေခဲများ အကြောင်း (စက်တင်ဘာ
၂၀၀၅) ၁၄။ ရွှေဖိနပ်မှာ အစိမ်းရောင်ကြက်ခြေခတ်နဲ့ကောင်မလေး (ဇန်နဝါရီလ
၂၀၀၆) တတိယအကြိမ်

၁၅။ ကောင်းကင်အကြွ ကောက်တဲ့လက် (ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၆) ၁၆။ ဘယ်
ဘက်လက်ထဲမှာ ဂှက်ထားတဲ့ပုံပြင် (ဇွန် ၂၀၀၆) ၁၇။ အာလာဒင် မသိလိုက်တဲ့
မီးခွက်(ဇူလိုင် ၂၀၀၆) ၁၈။ ကျွန်းတော်မှ အပြန် (ဩဂုတ် ၂၀၀၆)

၁၉။ ဝက်ပါကို ဖွင့်တဲ့သေ့ (စက်တင်ဘာ ၂၀၀၆) ၂၀။ မြင်းစီးထွက်
သော အိပ်မက်များ (နိုဝင်ဘာ ၂၀၀၆) ၂၁။ မနက်ဖြန်ခါမှာ ထားခဲ့တဲ့
မျက်နှာ(နိုဝင်ဘာ ၂၀၀၆) ၂၂။ ငါသည်သာ ပန်းဖြစ်၍ နောက်တကြိမ် ပြန်ပွင့်ခွင့်ရခဲ့
သော် (ဒီဇင်ဘာ ၂၀၀၆) ဒုတိယအကြိမ်

၂၃။ ကျနော်နှင့် ဆောင်းရာသီ ဒဿန (ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၇) ၂၄။
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပုရပိုက်(ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၀၇) ၂၅။ အလံမထူခဲ့သော လက်
များ(မေ ၂၀၀၇)

၂၆။ သင်နှင့်နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည် (ဇွန် ၂၀၀၇) တိတယ

အကြိမ်

၂၇။ သူ့အိုးပုတ်ကလေးကို ကျနော် ပြန်မပေးပါ (ဇူလိုင် ၂၀၀၇)

မောင်မျိုး
စီမံကိန်း

စာရပ်မင်း

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဘုံခုနစ်ဆင့်မှာလွင့်တဲ့တိမ်တိုက်

DESIGN : BO BO HTOON

အပိုင်း (၁)

ကျနော်နဲ့ ကဗျာရေးသော လူတစ်ယောက်အကြောင်း (သို့မဟုတ်)

ရွှေဘုန်းလူ (သို့မဟုတ်)တာရာမင်း

“တကယ်တော့ ဘယ်သူမှ နောက်မကျခဲ့ပါဘူး
နောင်ချိန်ကိုက စောသွားခဲ့တာပါ”
တာရာမင်းဝေ
(‘မိုးခေါင်လို့ တီးတဲ့ ဗိုသံ’ မှ)

ကျနော်နဲ့ ကဗျာရေးသော လူတစ်ယောက်အကြောင်း (သို့မဟုတ်)
ရွှေဘုန်းလူ (သို့မဟုတ်) တာရာမင်းဝေ
အောင်ဒင်

ကျနော့်ကို မွေးပြီး ၄ နှစ်လောက်အကြာမှာ မေမေက ကျနော့်အတွက် ညီငယ်လေးတစ်ယောက်ထပ်မံမွေးဖွားပေးပါတယ်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့မှာပါ။ သူ့ကိုမွေးဖွားတော့ ငလျင်မလှုပ်ပါဘူး ၊ လေကြီးမိုးကြီး မကျပါဘူး၊ မိုးကြိုးတွေလည်း မပစ်ပါဘူး။ အရာခပ်သိမ်းက ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ။ ကျနော်တို့ မိသားစုမှာ လူကလေးတယောက် တိုးတာကလွဲလို့ပေါ့။ မြန်မာနိုင်ငံကတော့ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း ဦးဆောင်တဲ့ စစ်အုပ်စိုးမှုအောက်ရောက်တာ ၄ နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

ကျနော့် မိဘများက အမဝမ်းကွဲတယောက်ရဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီး ကျနော့်ကို ‘ချစ်ကိုကို’ လို့ အမည်ပေးထားတာမို့ သူ့ကိုလည်း လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ‘ချစ်ညီညီ’လို့ အမည်ပေးလိုက်ကြပါတယ်။ မေမေက ကျနော့်ကို ‘သားကြီး’ လို့ခေါ်ပြီး သူ့ကို ‘သားငယ်လေး’ လို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ရဲ့ အိမ်နာမည်က အငယ်လေး ဖြစ်လာပါတယ်။ သူကလည်း စကားပြောရင် သူ့ကိုယ်သူ ‘ငယ်ငယ်’လို့ သုံးလေ့ရှိပါတယ်။

နောက် ၂ နှစ်အကြာ ညီမအငယ်ဆုံးကိုမွေးတော့ ကျနော်က ဖိနှစ်သားရှိပြီး ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ စဖတ်နေပါပြီ၊ စာရေးဆရာ မိုးဝေရဲ့ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး အလွတ်စုံထောက် တင်မောင်ဆွေနဲ့ သူ့ရဲ့လက်ထောက် မိုးစန္ဒာတို့ကို သဘောကျနေချိန်မို့ ညီမလေးကို ‘ခင်စန္ဒာမိုး’လို့အမည် ပေးလိုက်နိုင်ပါတယ်။ ကျနော်များလက်ဦးမှုမရှိခဲ့ရင်ဖြင့် ညီမလေးခမျာ ‘ချစ်မမ’ ဖြစ်လာစရာအကြောင်းရှိပါတယ်

သားသမီး ၃ယောက်ရှိရင် အကြီးဆုံးနဲ့ အငယ်ဆုံးက မိဘမေတ္တာပိုရပြီး အလတ်က မိဘမေတ္တာချို့တဲ့တယ်လို့ပြောကြတာ ကြားဖူး၊ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ကျနော်တို့မိသားစုမှာတော့ အဲဒီ လိုမဟုတ်ပါ။ အလတ်ဖြစ်တဲ့ သူဟာ မိဘနှစ်ပါးစလုံးရဲ့ အချစ်ဆုံးနဲ့အလိုလိုက်အခံရဆုံးပါ။ အကြီးဆုံးကျနော်နဲ့ အငယ်ဆုံး ညီမလေးတို့ကတော့ အဆူခံရဆုံးနဲ့ မိသားစုတာဝန်တွေကို အများဆုံး မျှဝေယူရသူတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါ

(၂)

ကျနော်တို့ မောင်နှမ ၃ယောက်စလုံး တောင်ဥက္ကာပမြို့နယ် ၉ ရပ်ကွက်
က အမှတ် (၁၀) အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်းမှာ သူငယ်တန်းကနေ လေးတန်း
အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့ရပါတယ်။ ကျနော်က ငါးတန်းတနှစ်ကို တောင်ဥက္ကာလပ
မြို့နယ် အခြေခံပညာ အလယ်တန်းကျောင်း အမှတ် (၃) မှာနေခဲ့ပြီး ၆ တန်းကနေ
၁၀ တန်း အထိ ရန်ကင်း အထက (၂) စိန့်မိုက်ကယ်မှာ တက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
လည်း ကျနော့်ညီနဲ့ ညီမပါ ရန်ကင်း အထက (၂) ကျောင်းသားတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါ
တယ်။

ရွှေဘုန်းလူဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ စာတော်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်
ယောက်ပါ။ အတန်းထဲမှာ ထိပ်ဆုံးမှာရှိပြီး ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယဆုတွေ စာမေးပွဲ
တိုင်းမှာ ရခဲ့တာပါ။ တတန်းပြီး တတန်း မှန်မှန်အောင်ခဲ့ပေမယ့် ၁၀တန်းမှာ တစ်
နေပါတော့တယ်။ ၁၀ တန်းစာမေးပွဲကို လေးကြိမ်၊ ငါးကြိမ်လောက်ဖြေရပြီး နှစ်
ကြိမ်ဖြေရတဲ့ ညီမလေးထက် တနှစ်နောက်ကျပြီး ၁၉၈၆-၈၇ စာသင်နှစ်ကျမှပဲ ၁၀
တန်းကို မြန်မာစာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ပါတယ်။ ၁၉၈၈ မတ်လအရေးအခင်းဖြစ်ချိန်မှာ
ကျနော်က ရန်ကန်စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ နောက်ဆုံးနှစ်၊ ညီမ
လေးက ဓာတုဗေဒ အဓိက ဒုတိယနှစ်နဲ့ ရွှေဘုန်းက အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကနဲ့ ပထမနှစ်၊
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေမှာ ကျောင်းတက်နေကြတာပါ။

အဲဒီ လို ၁၀တန်းစာမေးပွဲ တဖုန်းဖုန်းကျရတာ နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ဖေဖေ
က မှတ်ချက်ချပါတယ်။ ‘ကဗျာရေးလို့...’တဲ့ ဒါလည်းမှန်နိုင်ပါတယ်။ သူ
အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာကတည်းက ကဗျာတွေ ရေးနေပါပြီ။ ရေးတော့

လည်း မြန်မာစာ ကဗျာညွန့်ပေါင်းကျမ်းကြီး တွေကို အသေအချာ ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး ရေးတာပါ။ ရှေးကဗျာ ရေးဟန်များကို အတုယူပြီး လေးချိုးတွေ၊ ဒွေးချိုးတွေ၊ အိုင်ချင်းတွေ၊ ရတုတွေ ရေးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ခေတ်က လူကြိုက်များတဲ့ သုံးကြောင်း ကဗျာလေးတွေ ရေးပါတယ်။ အဲဒီ ခေတ်က ရုပ်ရှင်ကြေးမုံတို့ ဂီတပဒေသာတို့၊ ယုဝတီ၊ ဂီတ သတင်းစဉ်စတဲ့ ဂျာနယ်တွေမှာ ဖော်ပြခံရပါတယ်။ စာမူမ ရပါ။ စာစောင်ကို ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်ဝယ်ရပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းက သူကလောင်နာမည် က ‘မီးခိုးဖြူ’ပါ။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်မှာ သူရဲ့ ‘မီးခိုးဖြူ’ နာမည်နဲ့ ပထမဆုံး မဂ္ဂဇင်း ကဗျာ ‘စစ်ပြန်’ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြပါတယ်။ အဲဒီ ကဗျာကလည်း လေးချိုးရှည်ကြီးပဲ။

မြန်မာစာကို နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်လွန်းလို့ အတန်းထဲမှာ သူရေးသားတဲ့ စာစီစာကုံးတွေဟာ အမှတ်အများဆုံးရပြီး ဆရာ၊ ဆရာမများရဲ့ အသိအမှတ်ပြုခြင်း၊ ချီးကျူးခြင်းခံရပါတယ်။ မြို့နယ်အဆင့် ၊ တိုင်းအဆင့် စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲတွေမှာ ကျောင်းကို ကိုယ်စားပြုပါဝင်ရပြီး ဆုတွေလည်းရခဲ့ပါတယ်။ သူရဲ့ အဓိက အားနည်းချက်ကတော့ သိပ္ပံဆိုင်ရာ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ သင်္ချာတို့ကို စိတ်မဝင်စား တာပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံဘာသာစုံဖြေရတဲ့ ၁၀ တန်းကို တော်ရုံနဲ့မ အောင်တာပါ။ နောက်ပိုင်း ၁၀ တန်းကို ဝိဇ္ဇာ သတ်သတ်၊ သိပ္ပံသတ်သတ် ခွဲလိုက်တဲ့ အခါကျမှပဲ ဝိဇ္ဇာတွဲသက်သက်ကိုယူပြီး စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ပါ တော့တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာမှာလည်း ဂုဏ်ထူးမှတ်နီးပါးရလို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို အင်္ဂလိပ်စာအဓိကနဲ့ တက်ရောက်ခွင့်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ၁၉၈၈ မတ်လ အရေး အခင်းက စခဲ့တဲ့ လူထုအရေးတော်ပုံကြီးက သူရဲ့ပညာရေးလမ်းကြောင်းကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘဝတက္ကသိုလ်က ကျောင်းပြီးခဲ့ပေမယ့် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ကတော့ ကျောင်းမပြီးခဲ့ပါ။

၁၉၈၈ လူထုအရေးတော်ပုံကြီးဟာ မြန်မာနိုင်ငံက သန်းပေါင်းများစွာ သော ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝတွေကို အကြီးအကျယ် ရိုက်ခတ်ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ထဲမှာ ကျနော်တို့မိသားစုကလေးလည်း ပါခဲ့တာပေါ့။ ဖေဖေက နိုင်ငံရေးသမားဟောင်း၊ သတင်းစာဆရာဟောင်းကြီးဖြစ်ပြီး သားသမီး ၃ယောက်စလုံးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေဖြစ်နေတဲ့အခါ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုက စခဲ့တဲ့ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားမှုကြီးမှာ ကျနော်တို့မိသားစုတစုလုံး ကျရာနေရာကနေ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ကျနော်တို့ ညီအကိုနှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် မောင်မောင်ကျော်နဲ့ တွဲဖက်ပြီး ‘ဗမာပြည် ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေး လူငယ်တပ်ဦး’ (Burma Youth Liberation Front) ကိုရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ဇွန်အရေးအခင်း တပတ်ကြာဆန္ဒပြမှုတွေ အပြီးမှာ မြေအောက် အဖွဲ့အစည်းတခုအဖြစ် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့ကြပြီး နယ်စပ်ဒေသအခြေစိုက် တော်လှန်ရေးအဖွဲ့များနဲ့စတင် ဆက်သွယ်ခဲ့ကြပါတယ်။ မောင်မောင်ကျော်ကတော့ ဇွန်လကုန်မှာ ထိုင်း-မြန်မာ နယ်စပ်ကို လျှို့ဝှက်ထွက်ခွာသွားပါတယ်။ အဲဒီ နောက် ဩဂုတ် ၈ ရက်လူထုအုံကြွမှုကြီးပေါ်ပေါက်လာရေးအတွက် ကျနော်တို့အားလုံး မြန်မာနိုင်ငံတံတလျား ခရီးတွေ ထွက်ပြီး ပြည်သူတွေ ကျောင်းသားတွေကြားထဲမှာ လျှို့ဝှက်စွာ စည်းရုံးရေး ဆင်းကြရပါတယ်။

၁၉၈၈ ဒီဇင်ဘာ၊ ဗကသ များအဖွဲ့ချုပ်ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းကြတဲ့အခါ ကျနော်က ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ (၂) ဖြစ်လာပြီး ရွှေဘုန်းလူက ဗဟိုကော်မတီဝင် တယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၈၉၊ မတ်လ ၂၃ ရက် နေ့မှာ ဥက္ကဋ္ဌ မင်းကိုနိုင် အဖမ်းခံရ၊ ဧပြီ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ကျနော်အဖမ်းခံရပြီး နောက်မှာတော့ ရွှေဘုန်းလူတစ်ယောက် သူရဲ့ ‘ကျောင်းဖွင့်ချိန်’ ကဗျာ နဲ့ထင်ရှားလာပြီး ဗကသများအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ဗဟို အလုပ်အမှုဆောင် ကော်မတီဝင်တယောက်လည်း ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီ နောက် သူ အိန္ဒိယ နယ်စပ်ဘက်ကို ထွက်ခွာသွားပြီး လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေး လုပ်ဖို့

ကြိုးစားပါသေးတယ်။ အဆင်မပြေမှုတွေ များလွန်းတာနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံထဲ ပြန်လည်
ဝင်ရောက်လာပြီး ၁၉၉၀ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ အဖမ်းခံရပါတယ်။ စစ်
ထောက်လှမ်းရေးနဲ့ စစ်ကြောရေးစခန်းမှာ ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရ
ပြီးနောက် စစ်ခုံရုံးက သူ့ကို အလုပ်ကြမ်းနဲ့ထောင် ၅ နှစ် ချလိုက်ပါတော့တယ်။

*

(၄)

ကျနော်က အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ ၁၉၈၉ ဧပြီလကနေ ၁၉၉၀ မေလ
အထိ ၁၃လ၊ ပုဒ်မ ၁၀(က) နဲ့အထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရပြီး ၁၉၉၀ မေလ ၂၃ရက်နေ့၊
ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ဖို့ ၄ ရက်အလိုမှာမှ အင်းစိန်ထောင်တွင်း စစ်ခုံရုံးတင်ပြီး ပြစ်ဒဏ်
ချခံရတာ ပါ။ ၁၃လလုံးလုံး မိသားစုနဲ့ အဆက်အသွယ်မရခဲ့ပါ။ ပြစ်ဒဏ် ၄ နှစ်ကျခံ
ရပြီးမှ တရားဝင် အကျဉ်းသား ဖြစ်လာပြီမို့ နှစ်ပတ် တခါ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ခွင့်ရပါ
တယ်။ ပထမဆုံး ထောင်ဝင်စာမှာပဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ပြောလို့ ရွှေဘုန်းလူတ
ယောက် ထောင်ငါးနှစ်ကျပြီး ၅ ဆောင်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။

စတွေ့တွေ့ချင်းမေမေက ကျနော်ကို ‘သားကြီး ရယ်.. မင်းညီလေးကို
မင်းအနား ခေါ်ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါကွယ်’တဲ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျနော်တို့
ထောင်ဝင်စာတွေ့ရတဲ့အချိန်၊ နေ့ရက်ကလည်း မတူလို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေခမျာ တပတ်
ကို နှစ်ကြိမ်လာရပါတယ်

အဲဒါနဲ့ ထောင်ပိုင်တန်းစီလှည့်တဲ့အချိန်မှာ ကျနော်က ကျနော်ညီကို ကျ
နော်နဲ့ အတူထားပေးဖို့တောင်းဆိုတော့ ထောင်ပိုင်က ခွင့်ပြုပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရွှေ
ဘုန်းလူတယောက် ကျနော်ရှိရာ ၅တိုက် (တိုက်အမှတ် ၅) ကို ရောက်လာပါတော့

တယ်။ အဲဒီ တုန်းက ကျနော်က ၅ တိုက်၊ အခန်းအမှတ် ၁၉ မှာပါ။ အခန်းဖော်တွေ က ကိုတင်မြင့် (ဦးရဲထွန်း အမှုတွဲ) သာကေတ NLDက မြင့်သောင်းနဲ့ လှသန်းတို့ပါ။ ရွှေဘုန်းလူ ရောက်လာတော့ ၈ပေ၊ ၁၂ ပေ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ကျနော်တို့ ၅ယောက်အတူနေကြရပါတယ်။

သူမရောက်လာခင်က ကျနော်စိတ်ပူခဲ့ရတာ ရှိပါတယ်။ သူနဲ့ ကျနော်က ညီအကိုအရင်းတွေ ဖြစ်ပေမယ့် သိပ်ပြီးတည့်လှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ၄ ဂဏန်း သမားဖြစ်ပြီး ကျနော်က ၈ ဂဏန်းသမားဖြစ်နေလို့လားတော့ မသိပါဘူး။ မကြာခဏ ငြင်းခုံနဲ့၊ စိတ်ဆိုး၊ ဒေါသထွက်၊ ရန်ဖြစ်နေကျပါ။ ဒီအခန်းကျဉ်းကလေး ထဲမှာ ထပ်ပြီးအဆင်မပြေကြရင်ဖြင့် ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်တင်မက ကျန်တဲ့ အခန်းဖော်တွေပါ အကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်ကြရမှာပါ။

ဒါပေမယ့် ကျနော် မျှော်လင့်ထားသလောက် ပြဿနာ များများစားစား မရှိခဲ့ပါ။ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ဖို့လည်း အတူထွက်ခွင့်ရခဲ့လို့ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း အတန်အသင့် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ကြရပါတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး ။ ညီအကို နှစ်ယောက် တခန်းထဲအတူရှိနေတာကို မကြိုက်တဲ့ ထောင်မှူးတစ်ယောက်က သူ့ကို ကျနော် အခန်းထဲကနေ သုံးခန်းကျော် အခန်းအမှတ် ၂၂ ကို ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ပါတယ်။

၁၉၉၀ စက်တင်ဘာ ၂၆ ရက်ကတော့ အင်းစိန်ထောင်မှာ သမိုင်းဝင်တဲ့ နေ့တနေ့ပါ။ ရွေးကောက်ပွဲအပြီး အာဏာလွှဲပြောင်းပေးဖို့ ငြင်းဆန်နေတဲ့ နဝတ စစ် အုပ်စုကို အင်းစိန်ထောင်ထဲက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေက တညီတညွတ်တည်း ဆန္ဒပြခဲ့ကြတာပါ။ ၂ တိုက်နဲ့ အမျိုးသမီးဆောင်တွေက စတင်ခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ ၂တိုက် အားလုံးက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအားလုံး ပါဝင်ဆင်နွှဲပြီး နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ အားလုံး လွတ်မြောက်ရေးနဲ့ အာဏာလွှဲပြောင်းရေး အော်ဟစ်တောင်းဆိုခဲ့ကြတာ ပါ။ တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးရဲ့ သံတံခါးကို မျက်နှာအပ်ပြီး ဒီမိုကရေစီကြွေးကြော်သံ တွေ အသံကုန်အော်ဟစ်ခဲ့ကြတာပါ။ အာဏာပိုင်တွေဘက်ကလည်း ရက်ရက်စက်စက် အကြမ်းဖက်တုံ့ပြန်ခဲ့တာပါ။ တိုက်ခန်းတွေထဲက အကျဉ်းသား

တချို့ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် နံပါတ်တုတ်တွေ၊ ခါးပတ်တွေ၊ လက်သီး
တွေ၊ စစ်ဖိနပ်ကြီးတွေနဲ့ ရိုက်နှက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ထဲ ရွှေဘုန်းလူလည်း ပါသွားခဲ့ပြီး
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်ခံရပါတယ်။ အဲဒီ နောက်မှာတော့ ရွှေဘုန်းလူကို ထောင်
အာဏာပိုင်တွေက တိုက်ကနေ အဆောင် ၅ ကိုပြောင်းရွှေ့လိုက်ပါတယ်။ တိုက်
အားလုံးက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအားလုံးကိုလည်း ထောင်ဝင်စာ ၂ လပိတ်လိုက်ပါ
တယ်။ လူသတ်မှုတွေနဲ့ ထောင်ကျတဲ့ နှစ်ကြီးရာဇဝတ်အကျဉ်းသားတွေကို တိုက်စီး
တွေခန့်ပြီး နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အုပ်ချုပ်ပါတော့
တယ်။

(၅)

ဒီလိုနဲ့ ရွှေဘုန်းလူနဲ့ ကျနော် ထောင်ထဲမှာ ကွဲကွာသွားပြီးတဲ့နောက်
နောက်တကြိမ်ပြန်ဆုံကြရပြန်ပါတယ်။ ဒီတခါတော့ အင်းစိတ်ထောင်မှာ မဟုတ်
တော့ပါဘူး။ ရန်ကုန်ကနေ မိုင် ၂၀၀ ကျော်ကွာဝေးတဲ့ မကွေးတိုင်းက သရက်
ထောင်မှာပါ။

ထောင်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတယောက်ဟာ တနေရာတည်းမှာ
ကြာကြာနေရလေ့မရှိပါဘူး။ အာဏာပိုင်တွေက အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး တနေရာ
က တနေရာ ပြောင်းရွှေ့နေတာပါ။ ကျနော်လည်း ၁၉၉၀ အကုန်လောက်မှာ ၅ တိုက်
ကနေ ၄ဆောင်ကို ရွှေ့ပြောင်းခံရပါတယ်။ အဲဒီ အဆောင်မှာလည်း ၆ လလောက်ပဲ
နေလိုက်ရတယ် ထင်ပါတယ်။ ဆောင်းတွင်းကြီးအေးစက်စက်တညမှာ အင်းစိန်
ထောင်က နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ၉၉ ယောက်ကို သရက်ထောင်ကို ရုတ်တရက်
ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ပါတယ် ။ မနက် ၂ နာရီလောက်မှာ လက်နက် အပြည့်အစုံနဲ့
အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းတွေက အဆောင်တွေကို ဝိုင်းပြီး အကျဉ်းသားအားလုံးကို

အိပ်ရာက နိုးပြီး ပုံစံထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ထောင်အရာရှိတွေက ထောင်
ပြောင်းစာရင်း မှာပါသူတွေကို နာမည်ခေါ်ပြီး ရှိတဲ့ပစ္စည်းယူပြီး ထွက်လာခိုင်းပါ
တယ်။ တကယ်တော့ ဘာပစ္စည်းမှ ယူချိန်မရပါ။ ကိုယ့်အိပ်ရာလိပ်တောင် ပြည့်စုံ
အောင် မလိပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အသားလွတ်ကြီး ကြိမ်းမောင်းနေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက ကျနော်
တို့ကို နွားအုပ်ကြီးမောင်းသလို မောင်းပြီး ထောင်ဗူးဝကို ခေါ်သွားကြပါတယ်။
ထောင်ဗူးဝမှာတော့ အဆောင်ပေါင်းစုံနဲ့ တိုက်ပေါင်းစုံက ရွေးချယ်ခေါ်ထုတ်လာတဲ့
နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ၉၉ ယောက်နဲ့ ကျနော်တို့ ကို ထိန်းဖို့ရည်ရွယ်ပြီး ကျနော်တို့နဲ့
အတူ ထောင်ပြောင်းလိုက်ရမယ့် နှစ်ကြီးဝါရင့် ရာဇဝတ်အကျဉ်းသား စိုးမြတ်တို့ဆုံ
ကြရပါတယ်။ ဒီထောင်ပြောင်းအုပ်စုထဲ ကျနော်က ၄ဆောင်ကပါလာပြီး ရွှေဘုန်းလူ
ကို ၅ ဆောင်ကနေ ပါလာပါတယ်။ ထောင်ဗူးဝမှာ ကျနော်တို့ အားလုံးကို ပုံစံဆံပင်
ညှပ်၊ ခြေကျင်းရိုက်၊ ပြီးတဲ့နောက် အင်းစိန်ဘူတာကို ကားကြီးနှစ်စီးနဲ့ ခေါ်
ဆောင်သွားပါတော့တယ်။ အင်းစိန်ကနေ ပြည်ကို လော်ကယ်ရထား အချုပ်တွဲနဲ့
ခေါ်သွားပြီး ပြည်ထောင်မှာ တညအိပ်ရပါတယ်။ နောက်တရက်မှာ ပြည်ဆိပ်ကမ်း
ကနေ သဘောနဲ့ သရက်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အင်မတန်မှ နာမည်ဆိုးနဲ့
ကျော်ကြားလှတဲ့ သရက်ထောင်ကြီးထဲကို ကျနော်တို့ ရန်ကုန်က နိုင်ငံရေး
အကျဉ်းသားတွေကို ပစ်ထည့်လိုက်ပါတော့တယ်။ သရက်ထောင်ရဲ့ ငရဲခန်းများ
အကြောင်းတော့ တနေ့ကျမှရေးပါဦးမယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျနော်တို့ ညီအကိုနှစ်
ယောက် သရက်ထောင်၊ အဆောင် ၂ မှာ ပြန်ဆုံစည်းကြရပြန်ပါပြီ။

သရက်ထောင်မှာ ကျနော်တို့ မရောက်ခင်ကတည်းက နိုင်ငံရေး
အကျဉ်းသားတချို့ရှိနေပါ တယ်။ ရှေ့နေ ဦးဇော်မျိုးဝင်းတို့၊ မကသ ဥက္ကဋ္ဌ မင်း
ဇေယျတို့ပါ။ ၁၉၉၀ စက်တင်ဘာ ၂၆ ထောင်တွင်းဆန္ဒပြမှုကြီးကို ထောင်
အာဏာပိုင်တွေက အကြမ်းဖက်ဖြိုခွဲအပြီးမှာ ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်ပြီး သူတို့
ကို ထောင်ပြောင်းလိုက်တာပါ။ သူတို့အားလုံး တိုက်ထဲမှာ နေရပါတယ်။ ရောက်
ရောက်ချင်း ကျနော်တို့အုပ်စုထဲက ၁၀ ယောက်ကို တိုက်ထဲပို့ လိုက်ပြီး ကျန်တဲ့လူ

တွေကို အဆောင် ၂ဆောင်မှာ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားတွေနဲ့ အတူထားပါတယ်။ သရက်မြို့ဟာ ခရိုင်မြို့ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ကနေ မိုင် ၂၅၀ ကျော်ကွာဝေးပါတယ်။ ရန်ကုန်ကနေ လာဖို့ဆိုရင် ပထမပြည်အထိ ကားနဲ့ဖြစ်စေ၊ ရထားနဲ့ဖြစ်စေ လာရပါတယ်။ အဲဒီ နောက် ပြည်ကနေ အောင်လံကို ကားထပ်စီး၊ အောင်လံဆိပ်ကမ်းကနေ သင်္ဘော (သို့မဟုတ်) ကူးတို့ သမ္ဗန်စီးပြီး ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးပြီးမှ သရက်ကိုရောက်ပါတယ်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီး လှိုင်းကြီးချိန်မှာ မြစ်ကိုဖြတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်လို့ ရေငြိမ်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်ကြရတတ်ပါတယ်။

ကျနော်တို့ အများစုက ရန်ကုန်သားတွေဖြစ်ကြပြီး မန္တလေးနဲ့ ပဲခူးတိုင်းများက လူတချို့လည်း ပါပါတယ်။ ဧရာဝတီတိုင်းနဲ့ ကရင်ပြည်နယ်က ဖထီးကြီးတွေလည်း ပါပါတယ်။ အင်းစိန်ထောင်မှာတုန်းကတော့ မိသားစုတွေက ၂ပတ်တခါ ထောင်ဝင်စာလာနိုင်ကြပေမယ့် သရက်ထောင် ပြောင်းလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ပုံမှန်မလာနိုင်တော့ပါဘူး။ ခရီးက ဝေးတဲ့အပြင် ကုန်ကျစရိတ်ကများလွန်းတော့ မိသားစုတွေ အတော် ဒုက္ခရောက်ကြရပါတယ်။ တချို့က ၃လ မှတခါလောက်၊ တချို့က ၆လ မှတခါလောက်ပဲ လာနိုင်ပါတော့တယ်။ အဲဒီ တော့ မိသားစုက ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ရင်း ထောက်ပံ့တဲ့ အစားအသောက် နဲ့ဆေးဝါးတွေကိုသာ အားကိုးအားထားနေရတဲ့ ကျနော်တို့အတွက်လည်း အဆင်မပြေမှုတွေ ပိုပြီး များလာတာပါပဲ။

(၆)

ကျနော်တို့ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သရက်ထောင်ပိုင်က ဗိုလ်ကြီးသောင်းညွန့်ပါ။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှာ ကျောင်းသားတပ်တွေနဲ့ တိုက်ခဲ့ဖူးပြီး အရေးနိမ့်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် သူ့ဆရာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဘုန်းမြင့်ရဲ့ စောင့်မကြည့်ရှုမှုနဲ့ ထောင်ပိုင်ဖြစ်လာတာပါ။ ဒါကြောင့် သူက ကျောင်းသားတွေ ၊ ကရင်

တော်လှန်ရေးသမားတွေ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို မုန်းပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကျ
နော်တို့ကို အင်းစိန်ထောင်က ဆိုးလွန်းလို့ ထောင်ပြောင်းလိုက်တာလို့လည်း
နားလည်ထားပါတယ် ။ ဒါကြောင့်သူက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို သံမဏိစည်းကမ်း
တွေနဲ့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အုပ်ချုပ်ပါတယ်။ သူကစပြီးရန်လိုနေမှတော့ သူ
လက်အောက်က အရာရှိတွေ ဝန်ထမ်းတွေကလည်း ကျနော်တို့အပေါ် အနိုင်ကျင့်
ဆက်ဆံကြမယ်ဆိုတာ အထူးရှင်းပြဖို့လိုမယ်မထင်ပါ။ ကျနော်တို့နဲ့အတူနေရတဲ့
အကျဉ်းသား တွေကိုလည်း လျှော့ရက်တွေ ဆုချမယ်လို့မြူဆွယ်ပြီး ကျနော်တို့အပေါ်
အနိုင်ကျင့်ခိုင်း၊ အပြစ်ရှာခိုင်း၊ ထောက်လှမ်းခိုင်းကြပါတယ်။ ရေဆွဲ၊ ဆန်အိတ်ထမ်း၊
တောင်ယာစတဲ့ အလုပ်ကြမ်းတွေကိုလည်း နေပူကျဲကျဲမှာ လုပ်ကြရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျနော်တို့အားလုံးဟာ မကြာခဏ ထောင်တွင်းမှာပဲ ရုံးတင်ခံရ၊
အပြစ်ပေးခံရ၊ အရိုက်အနှက်ခံနေကြရတာ ပါ။ အဲဒီ လို ဖိနှိပ်နေတာကို အားမရ
သေးလို့ နောက်တမျိုးထပ်ထွင်ပြန်ပါသေးတယ်။ ဒီလိုပါ...။

*

တရက်မှာ ထောင်ပိုင်က အမိန့်တခု ထုတ်ပြန်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့
အဲဒီ အချိန်ကစပြီး အကျဉ်းသားတွေအားလုံးဟာ ထောင်ဝင်စာတွေ့ချိန်မှာ အချိန်စေ့
ရင် တာဝန်ကျဝန်ထမ်းက ပုံစံလို့ အော်မှာဖြစ်ပြီး အကျဉ်းသားက မိသားစုနဲ့
စကားပြောနေတာ ချက်ချင်းရပ်ပြီး မိသားစု ရှေ့မှာတင် ကြမ်းပေါ်မှာ ပုံစံထိုင်ရမှာ
ပါ။ အကျဉ်းသားပုံစံထိုင်နေတဲ့အချိန်မှာ မိသားစုက ထောင်ဝင်စာခန်းထဲက ထွက်ခွာ
သွားကြရမှာပါ။

ကျနော်တို့ ထောင်ထဲမှာ ပုံစံထိုင်ရပါတယ်။ ပုံစံ(၁) (၂) (၃) (၄) ၊ ပုံစံကြီး
ဆိုပြီးရှိပါတယ်။ ပုံစံ (၁)က ထိုင်ပုံစံပါ။ ထောင်ဖွင့်ချိန်၊ ထောင်ပိတ်ချိန်၊ လူရေတွက်

တဲ့အချိန်တွေမှာ ထိုင်ရပါ တယ်။ တင်ပလွင်ခွေမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ဆန့်ပြီး လက်သီးဆုပ်ပြီး ခူးပေါ်တင်ထားရပါတယ်။ မျက်နှာကိုလည်း ငုံ့ထားရပါတယ်။ ပုံစံ (၂) က ရပ်ပုံစံပါ။ ထောင်အရာရှိနဲ့ တွေ့ရတဲ့အချိန်၊ အဆောင်မှာ ထောင်ပိုင်တန်းစီ လှည့်တဲ့အချိန်တွေမှာ ရပ်ရပါ တယ်။ မတ်တပ်ရပ်၊ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုချိတ်ဆက် ပြီး လုံချည်ခါးပုံစံ ရှေ့မှာ ချထားရပါတယ်။ မျက်နှာကိုလည်း ငုံ့ထားရပါတယ်။ ပုံစံ (၃) က အရေးပေါ်ပုံစံလို့ခေါ်ပါတယ်။ အလုပ်လုပ်နေတုန်း ထောင်အရာရှိ အနား ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ အရေးပေါ် ထိုင်ရတာ ပါ။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း လက်နှစ် ဖက်ကို ရှေ့ထုတ်၊ လက်သီးဆုပ်ပြီး ခူးပေါ်တင်ထားရပါတယ်။ မျက်နှာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ငုံ့ထားရပါတယ်။ အခုထောင်ဝင်စာတွေ့ချိန်မှာ အဲဒီ ပုံစံ (၃) ထိုင်ရ မယ်လို့ အမိန့်ထွက်လာတာပါ။ ပုံစံ (၄) ကတော့ အပြစ်ပေးပုံစံမို့ ရှေ့က ပုံစံ သုံးခု ထက်အများကြီး ပိုဆိုးပါတယ်။ ပုံစံကြီးဆိုတာကလည်း ထောင်တွင်းမှာ အရေးပေါ် အခြေအနေ တခု ဖြစ်ချိန်မှာ ထိုင်ရတာ မို့ အလွန်အလွန်ကို ဆိုးတယ်လို့ပဲ ပြောပါရ စေ။ သေချာတာက အဲဒီ ပုံစံတွေအားလုံးမှာ မျက်နှာကို ငုံ့ထားရတာ ပါ။ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ မျက်နှာမော့ကြည့်ရင် အပြစ်ရှိပါတယ်။ ပုံစံထိုင်တာမမှန်ရင် အပြစ်ရှိပါ တယ်။ တိုက်ပိတ် ခံရပါတယ်။ အရိုက်အနှက်ခံရပါတယ်။ လူတယောက်ကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ချိုးနှိမ်ဖို့၊ အနိုင်အထက် ပြုကျင့်ဖို့၊ လူတယောက်အပေါ် အခြားတ ယောက်က လူပါးဝ ဇော်ကားနိုင်ဖို့ ၊ စနစ်တကျ တီထွင်ထားတာပါ။

ဒီအမိန့်စာထွက်လာတော့ သရက်ထောင်ထဲက အကျဉ်းသားအားလုံး မ ကျေမနပ်ဖြစ်ကြပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေတင် မကပါဘူး။ ရာဇဝတ် အကျဉ်းသားတွေ ပါ သူတို့ရဲ့ မိသားစုဝင်တွေရှေ့မှာ ကိုယ်ရဲ့ နိမ့်ကျမှုကို မပြချင် ကြပါဘူး။ ဘယ်ထောင်မှာမှ ဒီလို စည်းကမ်းမျိုးမရှိတဲ့အတွက် ဒါထောင်ပိုင်က သက်သက်အာဏာအလွဲသုံးပြီး မတရားလုပ်တယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်နားလည် ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမိန့်ကို မလိုက်နာရင်လည်း အပြစ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ထောင်ဝင် စာ အပိတ်ခံရမယ်၊ တိုက်ပိတ်ခံရမယ်၊ အရိုက်အနှက်ခံရမယ်။ ဒီတော့ ဒီမတရားမှု

ကြီးကို ထောင်ဝင်စာအပိတ်ခံရမယ်၊ တိုက်ပိတ်ခံရမယ်၊ အရိုက်အနှက်ခံရမယ်။ ဒီတော့ ဒီမတရားမှုကြီးကို သူတို့အဖို့မှာတော့ လက်သင့်ခံလိုက်နာရုံကလွဲလို့ တခြားနည်းလမ်းမရှိကြပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီ အမိန့်က အသက်ဝင်လာခဲ့ပြီး ဆိုးပါတယ် မိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ရာဇတ်အကျဉ်းသားတချို့ ထောင်ဝင်စာမှာ သူတို့ရဲ့ မိသားစုတွေ ရှေ့မှာ ကျကျနန ပုံစံထိုင်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြပါပြီ။ သူတို့အားလုံးက ကျနော်တို့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ကြမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေကြလေရဲ့။

ကျနော်တို့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေမှာလည်း ထောင်ဝင်စာလာနိုင်တဲ့ မိသားစုက နည်းတဲ့ အပြင် ဝေးလံလွန်းလို့ ၃/၄ လလောက်မှ တခေါက်လာနိုင်ကြတာပါ။ ဒီတော့ တပတ်မှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ၂ယောက် ၃ယောက် လောက်ပဲ ထောင်ဝင်စာလာတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ အမိန့်ထွက်တဲ့ အပတ်မှာ ထောင်ဝင်စာလာဖို့ ကျနော်တို့အဆောင်က အလှည့်ကျတာက ကျနော်တို့ညီအကို နှစ်ယောက်ပါ။ ရဲဘော်တွေအားလုံးက ကျနော်တို့ ညီအကိုကို ဘာဖိအားမှ မပေးပါဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ယုံကြည်သလို ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ပြောကြပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဖြင့် တယောက်ချင်းရင်ဆိုင်ရမယ့် တိုက်ပွဲပါ။

ကျနော်တို့ ညီအကိုနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်း ဆိုင်ကြပါတယ်။ ရွှေဘုန်းက ပြောပါတယ်။ ‘ကိုကို ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ငယ်ငယ်က နောက်ကလိုက်ပါ့မယ်’တဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျနော်အစီအစဉ်ကို သူ့ကိုရှင်းပြတယ်။ သူက ချက်ချင်းပဲ သဘောတူပါတယ်။

ထောင်ဝင်စာလာတဲ့ နေ့ကိုရောက်ပါပြီ။ မနက်မိုးလင်းကတည်းက ဘုရားရှိခိုးပြီး ဘုရားစာတွေ ရွတ်ဖတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ရှင်းလင်းအောင် လုပ်ကြပါတယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ လည်း စကားမပြောဖြစ်ပါ။ ဒီလိုနဲ့ မနက် ၁၀ နာရီလောက် ထောင်ဝင်စာ တွေ့ဖို့လာခေါ်ပါတယ်။ ညီအကိုနှစ်ယောက်စလုံး တပြိုင်တည်းမတွေ့ရပါ။ တယောက်ပြီးမှတယောက် တွေ့ရမှာပါ။ ဒါနဲ့တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း ကျနော်အရင်လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဆောင်ရုံးခန်းမှာပဲ ကျနော်က အဆောင်ထောင်မှူးကို သတင်းပို့ စရာရှိကြောင်း ပြောပါတယ်။ ထောင်မှူးကခွင့်ပြုတဲ့အခါကျမှ ကျနော်က

ကျနော် ဒီနေ့ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ရမယ့် အခွင့်အရေးကို စွန့်လွှတ်ကြောင်း ၊ ထောင်ဝင်စာ တွေ့မှာ မဟုတ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ပါတယ် ။ မမျှော်လင့်တာကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် ထောင်မှူးလည်း အလန့်တကြားဖြစ်သွားပါတယ်။ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’ လို့ အမောတကော မေးပါတယ်။

‘ထောင်ဝင်စာတွေ့ချိန်မှာ ဆရာတို့က ပုံစံလို့အော်လိုက်ရင် ကျနော်တို့က မိသားစုနဲ့ စကားပြောနေတာချက်ချင်းရပ်ပြီး အရေးပေါ်ပုံစံထိုင်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်လို့ ကျနော်တို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီ လိုလုပ်ဖို့အတွက် ကျနော်မှာ ပြဿနာရှိပါတယ်။ ကျနော်ဖေဖေက အသက် ၇၀ ကျော်ပါပြီ။ မေမေကလည်း အသက် ၆၀ ကျော်ပါပြီ။ သူတို့မှာလည်း နှလုံးရောဂါ၊ သွေးတိုးရောဂါ တွေနဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ဟိုးအေဝးကြီးကနေ ကျနော်တို့ကိုတွေ့ဖို့ ကားတစ်စီး၊ ရထားတစ်စီးနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး လှိုင်းတွေ၊ လေတွေကြားက စွန့်ပြီးလာကြရတာ ပါ။ ကျနော်တို့ကို ခဏတဖြုတ်တွေ့ရချိန်မှာပဲ ကျနော်တို့ သူတို့ရှေ့မှာ ပုံစံထိုင်ရတာ ကိုသာ တွေ့လိုက်ရရင် သူတို့ရင်ကျိုးကြမှာပါ။ ကျနော်ကြောင့် သူတို့ စိတ်ထိခိုက်ရ၊ ကြေကွဲရတာ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ကျနော်ရဲ့ ထောင်ဝင်စာတွေ့ရမယ့် အခွင့်အရေးကို ကျနော် စွန့်လွှတ်ပါတယ်။ ကျနော် မတွေ့နိုင်ပါ’

ထောင်မှူးလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက် ကျနော်ကို အဆောင်မှူး ရုံးခန်းမှာပဲ ဝန်ထမ်းတယောက်နဲ့ထားပြီး ထောင်ပိုင်ထံသတင်းပို့ဖို့ ထွက်ခွာသွားပါတယ်။ ၁၅မိနစ် လောက် အကြာမှာတော့ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ တအုပ်ကြီးနဲ့ ပြန်ရောက်လာပြီး ကျနော်ကို ထောင်ပိုင်ရုံးခန်းဆီ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို အတင်းဆွဲခေါ်သွားကြပါတော့တယ်။

ထောင်ပိုင်ရုံးခန်းထဲမှာတော့ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်နေတဲ့ ထောင်ပိုင်က ကျနော်ကို ကြိမ်းမောင်းပါတော့တယ်။

‘ဟေ့ကောင်.. မင်း ဘာလူပါးပတာလဲ ၊ ဒါ ထောင်ကွ၊ ငါ က ထောင်ပိုင်ကွ၊ ငါထုတ်ပြန်တဲ့ စည်းကမ်းကို မင်းလိုက်နာရမယ်’

ကျနော်ကလည်း ပြန်ပြောပါတယ်။

‘ဗိုလ်ကြီး ထောင်ဝင်စာတွေ့တယ်ဆိုတာ ကျနော်ရဲ့ အခွင့်အရေးပါ။ အခု ကျနော်ရဲ့ အခွင့်အရေးကို ကျနော် ဘာသာစွန့်လွှတ်တာပါ’

ထောင်ပိုင်မှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး။ ထောင်မှူးကို ‘ဒီကောင် ကို ပြစ်ဒဏ်တိုက်ကိုပို့လိုက်’ လို့ ညွှန်ကြားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျနော်ကို ပြစ်ဒဏ်တိုက် ထဲ ပို့လိုက်ပါ တော့တယ်။

ပြစ်ဒဏ်တိုက်မှာ အခန်း ၁၂ ခန်းရှိပြီး တခြားတိုက်ပိတ်ခံရသူတွေ အဲဒီ အချိန်မှာ မရှိလို့ တတိုက်လုံးမှာ ကျနော် တစ်ယောက်တည်း ရှိပါတယ်။ သိပ်မကြာ ပါဘူး ။ကျနော်ဘေးက အခန်းတခန်းတံခါးဖွင့်သံ ကြားရပါတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေ ထွက်ခွာသွားတဲ့ အသံကြားရပြီး ခဏအကြာမှာတော့ ‘ကိုကို ဘယ်အခန်းမှာလဲ’ လို့ အော်မေးလိုက်တဲ့ ရွှေဘုန်းလူရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ သူနဲ့ ကျနော်နဲ့ အကြားအခန်း တခန်းခြားပါတယ်။ ကျနော်တို့ကြိုတင် တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ သူ ကလည်း သူ့အလှည့်မှာ ထောင်ဝင်စာတွေ့ဖို့ကို စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြေငြာလိုက်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျနော်လိုပဲ ထောင်ပိုင်က ခေါ်တွေ့ကြိမ်းမောင်းပြီး တိုက်ထဲပို့လိုက် တာပါ။

နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ နောက်တယောက် ထပ်ရောက်လာ ပြန်ပါတယ်။ သူကတော့ (၁) ဆောင်က စည်သူထွတ်ပါ။ စက်မှုတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတယောက်ဖြစ်ပြီး အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ဗဟိုကော်မတီဝင်၊ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဦးတင်ထွတ်ရဲ့သားပါ။ သူ့အမေကလည်း ဒီနေ့မှာပဲ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ပြီး သူကလည်း ကျနော်တို့လိုပဲ ပုံစံမထိုင်ချင်လို့ ထောင်ဝင်စာ မတွေ့ချင်ကြောင်း ငြင်ဆန်လို့ ထောင်ပိုင်က တိုက်ထဲသို့ ပို့လိုက်တာပါ။ သူ ရောက်လာတဲ့အချိန်ဟာ နေ့လယ်တနာရီကျော်နေပါပြီ။ ကျနော် တို့ကို ဘယ်သူကမှ နေ့လယ်စာထမင်းမကျွေးပါ။ တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာလည်း ထိုင်စရာ ဝါးဖျာ တောင် မရှိပါ။

နေ့လည် ၃ နာရီလောက်မှာတော့ ကျနော်တို့ ညီအကိုနှစ်ယောက်ကို ထောင်ဝန်ထမ်းတွေက လာခေါ်ပါတယ်။ ထောင်ပိုင်ရုံးခန်းမှာတော့ ထောင်ပိုင်၊ ဒုထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးကြီးနဲ့ အခြားထောင်အရာရှိတွေအပြင် ကျနော်တို့ရဲ့ မိဘတွေပါ ရှိနေကြပါတယ်။ ကျနော်တို့ အခန်းထဲကိုရောက်ရောက်ခြင်းပဲ ထောင်ပိုင်က ကျနော်မိဘတွေကို ‘ကဲ...ခင်ဗျား သားတွေကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မေးကြည့်၊ ကျုပ်တို့က ရိုက်သလား၊ မရိုက်သလားဆိုတာ’

ဖေဖေက ‘သားတို့... ဖေဖေကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ကို ထောင်အရာရှိတွေက ရိုက်နှက်ထားသလား။ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်သလား’

ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးက အရိုက်မခံရကြောင်း ပြောပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရွှေဘုန်းရဲ့ ဘယ်ဘက် မျက်လုံးမှာ သွေးခြေဥနေပါတယ်။ ညအိပ်တုန်းက မျက်လုံးနားကို ပိုးကောင် ဖြတ်သွားလို့၊ ယားလို့ လက်နဲ့ ပွတ်သပ်ရင်းက ဖြစ်တာပါ။ ဒါကိုမြင်တော့ မေမေက သူ့သားအရိုက်ခံထားရတယ်လို့ထင်ပြီး ‘ဟယ် ကြည့်စမ်း ငါ့သားလေး မျက်လုံးမှာ သွေးခြေဥ နေပါလား၊ သားလေး သားလေးကို သူတို့ရိုက်ထားသလား’ ဆိုပြီး စိုးရိမ်တကြီး မေးပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ရွှေဘုန်းက သူ့ညက အိပ်ရင်းက မျက်လုံးကို လက်နဲ့ပွတ်မိလို့ ဖြစ်တာပါလို့ အမြန်ပြန် ဖြေရပါတယ်။ ဖေဖေက ထောင်ပိုင်ဘက်လှည့်ပြီး ‘အခုထိ အရိုက်မခံရသေးဘူးဆိုတော့ ငါတို့ပြန်သွားရင် မင်းက ငါ့သားတွေကိုရိုက်မှာလား’

အသက် ၇၀ ကျော် ဖေဖေက ထောင်ပိုင်ကို ‘မင်း’ နဲ့ ‘ငါ’နဲ့ ပြောတာကို အသက် ၄၀ ကျော် ထောင်ပိုင် အတော်ခံရခက်နေပုံပါပဲ။ ဒေါသတကြီးနဲ့ တုံ့ပြန်ပါတယ်။ ‘ကျုပ် ခင်ဗျားသားတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူး’ ဖေဖေက သူ့ကိုမကြည့်တော့ဘဲ ကျနော်တို့ကို ‘ဘာကြောင့် ထောင်ဝင်စာမတွေ့နိုင်ရတာ လဲ’လို့ မေးပါတယ်။ ကျနော်က ထောင်ပိုင်နောက်ဆုံးထုတ်ပြန်တဲ့ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ချိန် မိသားစုရှေ့မှာ ပုံစံထိုင်ရမယ့် အမိန့်ကိုရှင်းပြပြီး ကျနော်တို့အနေနဲ့ အဲဒီ လို ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရှေ့မှာ ပုံစံမထိုင်ချင်လို့ အခုလို ထောင်ဝင်စာ တွေ့ခွင့် စွန့်လွှတ်ရတဲ့အ

ကြောင်းရှင်းပြပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ ဖေဖေက ထောင်ပိုင်ကို မေးပါတယ်။ ‘ဒီလို စည်းကမ်းမျိုးဘယ် ထောင်မှာမှ မရှိဘူး၊ မင်းက ဘာလို့ ဒီအမိန့်ကိုထုတ်ရတာ လဲ၊ အကျဉ်းသားတွေဟာ လည်း လူတွေပဲ၊ သူတို့ကို လူတွေလိုပဲ ဆက်ဆံသင့်တယ်၊ ဒီအမိန့်ကတော့ အတော့် ကို လူမဆန်တဲ့အမိန့်ပဲ’

ထောင်ပိုင် ဒေါသ ပေါက်ကွဲပါတော့တယ်။ ‘ဒါ ကျုပ်ထောင်၊ ကျုပ်ကြိုက် သလို အုပ်ချုပ်မယ်၊ ကျုပ်ကြိုက်သလို အမိန့်ထုတ်မယ်၊ ခင်ဗျား ဘာမှ ပြောစရာမလို ဘူး။ ခင်ဗျားသားတွေ ဒီထောင်ထဲမှာ ရှိနေသရွေ့ ကျုပ်အမိန့်ကို နာခံရမှာပဲ’

မေမေက ဝင်ပြောပါတယ်။ ‘အေးကွယ် ၊ မင်းက ဒီထောင်ကို အုပ်ချုပ် နေသလို မင်းက ငါတို့သားတွေကို အုပ်ချုပ်နေသလို ၊ မင်းကိုလည်း အုပ်ချုပ်နေတဲ့ လူတွေရှိတာပါပဲ၊ မင်းနဲ့ဆွေးနွေးလို့ မရရင် မင်းကို အုပ်ချုပ်တဲ့လူတွေနဲ့ တို့ စကားပြောရမှာပေါ့’

ထောင်ပိုင်ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ပါဘူး၊ ‘တော်ပြီ။ တော်ပြီ ခင်ဗျား တို့ မကျေနပ်ရင်ကြိုက်တဲ့နေရာ တိုင်၊ ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဟေ့ကောင်တွေ...ဒီ ကောင် နှစ်ကောင်ကို ပြန်ခေါ်သွားတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း သွားကြတော့...’

ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ကမန်းကတန်း ခူးထောက်ပြီး ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ကန်တော့ကြရပါတယ် ။ အဲဒီ နောက် ဝန်ထမ်းတွေက ကျနော်တို့နှစ် ယောက်ကို တိုက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ကြပါတယ်။ စည်သူထွတ်ကိုလည်း သူ့မိခင်နဲ့ ထောင်ပိုင်ရုံးခန်းမှာ အလားတူ ပေးတွေ့ပါတယ်။

နောက်မှ ကျနော်တို့သိရတာ က ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ထောင်အရာရှိတွေက ကျနော်တို့နှစ်ယောက်က ထောင်ဝင်စာမတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်ကြောင်း ပြောတာ ကို ဖေဖေနဲ့မေမေက လက်မခံပါဘူး။ ‘ဒါ မင်းတို့ ငါ့သားတွေကို ရိုက်နှက်ထားလို့ သူ တို့ကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေရှိနေလို့ ငါ့သားတွေက ငါတို့ကို မတွေ့စေချင်တာပဲ

ဖြစ်ရမယ် 'လို့ ဖေဖေက စွပ်စွဲပါသတဲ့။ ပြီးတော့ ထောင်ပိုင်နဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းတော့ ထောင်ပိုင်က တွေ့ဖို့ငြင်းဆန် ပါသတဲ့။ အဲဒီ မှာတင် ဒီကိစ္စကိုတိုင်မယ်ဆိုပြီး သရက် မြို့ လယ်ခေါင်က ခရိုင် (ခဝတ) ဥက္ကဋ္ဌရုံး ကို ချီတက်သွားပါသတဲ့။ (ခဝတ) ဥက္ကဋ္ဌ က အတွေ့မခံပေမယ့် တာဝန်ရှိသူတယောက်က ထောင်ပိုင်ထံဖုန်းဆက်ပြီး ဒီကိစ္စ ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြေရှင်းဖို့ တိုက်တွန်းပါသတဲ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ ရန်ကုန်ကလာ တဲ့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်ကို သူတို့သား ကျောင်းသားအကျဉ်းသားတွေ ကို ထောင်ဝင်စာတွေ့ခွင့်မရလို့ ဒေါသပေါက်ကွဲနေကြတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက သရက်မြို့ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ ပျံ့နှံ့ကျော်ကြား နေပါပြီ။ အဲဒီ အဘိုးကြီး၊ အဘွား ကြီး နှစ်ယောက်ကို ကြည့်မြင်ချင်လို့ သရက်ထောင်ရှေ့ကို စုဝေးရောက်လာကြ သူများလည်း ရှိကြပါတယ်။ ဖေဖေက ခရိုင် (ခဝတ) ဥက္ကဋ္ဌရုံးကို သွားမယ်ဆိုပြီး မြင်းလှည်းငှားတော့ လိုက်ပို့ပေးချင်တဲ့ မြင်းလှည်းသမား ၅ယောက် ၆ ယောက် လောက်ရှိပါသတဲ့။ လိုက်ပို့ပေးတဲ့ မြင်းလှည်းသမားကြီးကလည်း ခရိုင်(ခဝတ) ဥက္ကဋ္ဌ ရုံးမှာ စောင့်ပေး။ ပြီးတော့ ထောင်ကိုပြန်ပို့ပေးတဲ့အပြင် ပိုက်ဆံပေးတော့ လည်း မယူဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း နောက်ဆုံးတော့ ထောင်ပိုင်က သူရိုက်နှက်ထား တာ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း သက်သေပြဖို့အတွက် ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သူ့ရုံးခန်းကိုခေါ် ပြီး ကျနော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပေးတွေ့တာပါ။

တိုက်ကိုပြန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကျနော်တို့ရဲ့ ထောင်ဝင်စာ ပစ္စည်းတွေကို ဝန်ထမ်းတွေက လာပို့ပါတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေ သယ်ဆောင်လာကြတဲ့ အစားအသောက်တွေ၊ ဆေးဝါးတွေပါ။ အထုပ်တွေအားလုံးကတော့ သေသေချာချာ ရှာထားလို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေပါတယ်။ ညနေစောင်းမှာတော့ ဝန်ထမ်းတွေက ကျနော်တို့ အဆောင်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အိပ်ရာလိပ်တွေ လာပို့ပြန်ပါတယ်။ တိုက်မှာ ကျနော်တို့ ကြာ မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။

တိုက်မှာနေရတဲ့ ကာလတွေဟာ ကျနော်တို့ ညီအကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ အနီး စပ်ဆုံး၊ အညီညွတ်ဆုံး တယောက်နဲ့ တယောက် နားလည်မှုအရှိဆုံး နေ့ရက်တွေပါ။

ကျနော်တို့ စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ကြတယ်။ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ် ကျနော်တို့ဘဝတွေရဲ့ ကာလသုံးပါး အကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြတယ်။ ကဗျာ တွေ အများကြီး စိတ်ကူးနဲ့ရေးပြီး တယောက်ရေးတဲ့ ကဗျာ တယောက်ကို ရွတ်ဖတ် ပြပြီး ဝေဖန်အကြံပြုကြတယ်။

ညတညမှာတော့ သူက ကျနော့်ကိုမေးပါတယ်။

‘ကိုကို ထောင်ကလွတ်ရင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ’

ကျနော်က ‘အရင်ဆုံး အလုပ်တခုခု ရှာရမှာပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေရော၊ မေမေ ရော၊ ညီမလေးရော။ သူတို့အားလုံး ပင်ပန်းလှပြီ၊ အိမ်မှာလည်း အကြွေးတွေတင်း နေတာများလှပြီ။ ဒီအကြွေးတွေ အမြန်ဆုံးဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့’

သူက ‘ငယ်ငယ်တော့ ထောင်ကလွတ်ရင် စာပေလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင် တော့မယ်၊ စာရေးဆရာတယောက်အဖြစ် ရပ်တည်တော့မယ်’

ကျနော်က ‘ကောင်းပါတယ်ကွာ’လို့ထောက်ခံလိုက်တဲ့အခါ သူက ‘ငယ် ငယ် ကိုကို့ဆီက တခုတောင်းချင်တယ်’ လို့ပြောပါတယ်။

‘ဘာများလဲကွာ’ လို့ကျနော် မေးလိုက်တော့ သူက... ‘တာရာမင်းဝေ’ဆို တဲ့ နာမည်ကို ငယ်ငယ်ကလောင်နာမည် အဖြစ် သုံးချင်တယ်။ ကိုကိုအဲနာမည် ငယ် ငယ်ကို ပေးနိုင်မလား ?’

‘တာရာမင်းဝေ’ဆိုတာ ကျနော့်ရဲ့ ကလောင်အမည်ခွဲတခုပါ။ ‘ဒတ္တ’ဆို တဲ့ ကလောင်အမည်နဲ့ ကဗျာတွေ ရေးနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ စကားပြေရေးရင် သုံးဖို့ ‘တာရာမင်းဝေ’ဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်ကို မွေးထားခဲ့တာပါ။ ၁၉၈၆ လောက်က ထု တ်ဝေတဲ့ တောင်ဥက္ကလာပ မြို့နယ် နှစ်ပတ်လည် မဂ္ဂဇင်းတအုပ်မှာ ကျနော့်ရဲ့ ‘ခေတ်ရဲ့ ဟာသ’ ဆိုတဲ့ ကဗျာတပုဒ် ‘တာရာမင်းဝေ’ ကလောင်နဲ့ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခု ကျနော့်ညီက ဒီနာမည်ကို ကျနော့်ထံမှ တောင်းခံနေပါတယ်။ ကျနော် ကြည် ကြည်နူးနူး ပဲ ‘ယူပါကွာ’ လို့ ပေးလိုက်ပါတယ်။

(၇)

တိုက်မှာ နှစ်ပတ်လောက် နေပြီးတဲ့အခါ ကျနော်တို့ကို အဆောင်ပြန်ပို့ပါတယ်။ ထောင်ပိတ်ချိန်တန်းစီနေကြတဲ့ အချိန်မှာ ဝန်ထမ်းတွေရောက်လာပြီးတော့ တိုက်ခန်းတံခါးတွေဖွင့်ပြီး ကျနော်တို့ကို ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး ထွက်ခဲ့ကြဖို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီ နောက် အဆောင်ကို ပြန်ခေါ်သွားပါတယ်။ အဆောင်ကိုပြန်ဝင်တဲ့အချိန်မှာ ထောင်ပိတ်ချိန် လူရေတွက်ဖို့ ငြိမ်သက်စွာ တန်းစီနေကြတဲ့ အကျဉ်းသားအုပ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းသွားရပါတယ်။ သူတို့အားလုံးက ကျနော်တို့ကို ဝမ်းသာတဲ့ ကျေးဇူးတင်တဲ့မျက်လုံးများနဲ့ ကြည့်နေကြပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ထောင်ပိုင်က ထောင်ဝင်စာတွေချိန်မှာ ပုံစံထိုင်ရမယ့် အမိန့်ကို ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်ပါပြီ။

ထောင်ပိတ်ပြီး တန်းဖြုတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေရော၊ ရာဇဝတ်သားအကျဉ်းသားတွေရော၊ ကျနော်တို့ညီအကိုနှစ်ယောက်အနားဝိုင်းအုံရောက်ရှိလာကြပြီး ကျနော်တို့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြပါတယ်။ အမိန့်ရုတ်သိမ်းသွားလို့ အားလုံးဝမ်းသားပျော်ရွှင်နေကြပေမယ့် ကျနော်တို့ကို အဆောင်ပြန်ပို့လိုက်ပြီဖြစ်ပေမယ့် ကျနော်ကတော့ စိတ်ထင်နေဆဲပါပဲ။ ထောင်ပိုင်က ကျနော်တို့ အပေါ်တနည်းနည်းနဲ့ အကောက်ကြိုလိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်နေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျနော်ထင်တာ မှန်ကြောင်း သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သိလိုက်ရပါတယ်။

နောက်တပတ်လောက်အကြာ နေ့လယ်ဘက်ထမင်းစားပြီး အဆောင်ခဏပိတ်ချိန်မှာ ထောင်မှူးတယောက်နဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ ရောက်လာပြီး ရွှေဘုန်းလူကို ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီးလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်ထုတ်သွားပါတယ်။ ရွှေဘုန်းလည်း သူ့ပစ္စည်းလေးတွေ ကမန်းကတန်း သိမ်းပြီးလိုက်သွားရပါတယ်။ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်မလာတော့ပါ။ ညနေစောင်းလောက်မှာ ကျနော်တို့ကြားရတာက ရွှေဘုန်းကို သရက်

ထောင်ကနေ သာယာဝတီထောင်ကို ပြောင်းလိုက်ပြီတဲ့။ ထောင်ပိုင်က အကျဉ်း ဦးစီးဌာန ညွှန်ချုပ်ဆီ စာတင်ပါသတဲ့။ ‘အောင်ဒင်’နဲ့ ‘ရွှေဘုန်းလူ’ ညီအကိုနှစ်ယောက်ကို တထောင်ထဲမှာ အတူထားရင် အုပ်ချုပ်ရခက်တာမို့ တယောက်ယောက်ကို သူရဲ့ သရက်ထောင်ကနေ အခြားထောင်တထောင်ကို ပြောင်းရွှေ့ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ကျနော်တို့ညီအကို နှစ်ယောက် သရက်ထောင်မှာ အတူနေရတဲ့ ကာလ အဆုံးသတ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

*

(၈)

ကျနော်က ၁၉၉၃ ဇူလိုင်လမှာ သရက်ထောင်က လွတ်ပါတယ်။ ရွှေဘုန်းလူက ၁၉၉၄ ဖေဖော်ဝါရီမှာ သာယာဝတီထောင်က လွတ်ပါတယ်။ သူမလွတ်ခင်မှာ ကျနော် သာယာဝတီထောင်ကို သုံးကြိမ်သွားပြီး ရွှေဘုန်းလူကို ထောင်ဝင်စာတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သာယာဝတီ ထောင်ရဲက ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မှုတွေကို သူကြုံကြုံခံရင်ဆိုင်ခဲ့သလို သူ့အင်သူ့အားနဲ့ နိုင်သလောက်လည်း တုံ့ပြန်တော်လှန်ခဲ့ပါသေးတယ်။

သူလွတ်ပြီးတဲ့နောက် ၁၉၉၅ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ကျနော် စင်္ကာပူနိုင်ငံကို အလုပ်ရှာဖို့ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ နောက် ၁၉၉၆ မတ်လမှာ နှစ်ပတ်ကြာ၊ ၁၉၉၈ ဇန်နဝါရီလမှာ သုံးပတ်ကြာ၊ နှစ်ကြိမ်ပြန်ခဲ့ချိန်တွေမှာ သူနဲ့ ပြန်တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီ အချိန် မှာ သူဟာ ‘တာရာမင်းဝေ’ ဆိုတဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာ တယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ သူရဲ့အောင်မြင်မှုအတွက် ကျနော် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူရပါတယ်။ ၁၉၉၈ ဇန်နဝါရီလမှာ သူ့ကိုကျနော် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတာ ပါ။ အဲဒီ နောက် ကျနော် မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်မရောက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။

သူရဲနောက်ဆုံးအခြေအနေကို ကျနော်တို့ဆီအကြောင်းကြားတာက ကိုဇာနည်ပါ။ ၂၀၀၇ ဩဂုတ် ၄ ရက်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်း (ရန်ကုန်မှာတော့ ၄ ရက်နေ့ည) မှာ ကိုဇာနည်နဲ့ ကျနော်နဲ့ အွန်လိုင်း ချက်တင်းလုပ်နေချိန်မှာပဲ ကိုဇာနည်က ပြောပါတယ်။ ‘ခင်ဗျားညီ အခြေအနေ မကောင်းဘူး’တဲ့ ။ သူက အဲဒီ လိုပြောပေမယ့် ကျနော်က သိပ်ပြီးဆိုးတယ် မထင်ခဲ့မိပါ။ အဲဒီ ည မနက် ၃ နာရီလောက်မှာတော့ မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ညီမအငယ်ဆုံး ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။ ညီမက ဖုန်းထဲမှာ ငိုရင်းနဲ့ ‘ကိုကိုရေ...အငယ်လေး ခုနကတင် ဆုံးပြီ’ လို့ပြောပါတယ်။ အိပ်ရာက ကယောင်ချောက်ချား ထရင်း သူ့ကို ကျနော် ပြန်မတွေ့နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာကို လက်ခံနားလည်လိုက်ရပါတော့တယ်။

အဲဒီ ရက်တွေအတွင်း ကျနော်သူငယ်ချင်းတွေကို ဆက်သွယ်ပါတယ်။ မင်းကိုနိုင်၊ ကိုကိုကြီး၊ ကိုမြအေး ကို၊ ကျနော် သူတို့တွေကို တောင်းဆိုပါတယ်။

‘ငါ့ညီကွာ... ဗကသ ခေါင်းဆောင်တယောက်လည်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား တယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သေတဲ့အထိလည်း အာဏာရှင်ကို ခူးမထောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီတော့ သူရဲ အသုဘမှာ ရုပ်အလောင်းကို ကျောင်းသားသမဂ္ဂရဲ့ ခွပ်ဒေါင်းအလံလွှမ်းခြုံပြီး ဗကသ ဥက္ကဋ္ဌ မင်းကိုနိုင်က အမိန့်ပြန်တမ်းဖတ်စေချင်ပါတယ်’

ကျနော် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး အလုပ်များကုန်ကြပါတယ်။ ကျနော်ကိုလည်း သူတို့အလိုလိုက်ချင်ကြပါတယ်။ ရွှေဘုန်းလူကိုလည်း သူတို့ချစ်ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့အားလုံးက တချိန်ချိန်မှာ ရွှေဘုန်းလူတယောက် သူတို့နဲ့ ပြန်လည်လက်တွဲပြီး ‘၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသားများ’ အုပ်စုမှာ ပါဝင်လာလိမ့်မယ် လို့ မျှော်လင့်နေခဲ့ကြတာပါ။ တဖက်မှာလည်း သူတို့မှာ အကန့်အသတ်တွေရှိနေ ပြန်ပါတယ်။ ရွှေဘုန်းလူကလည်း တိုက်ရင်း ခိုက်ရင်း ကျဆုံးသွားတာ မဟုတ်ပြန်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ သမဂ္ဂအလံလွှမ်းဖို့နဲ့ အမိန့်ပြန်တမ်းဖတ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်း ၊ ဒါပေမယ့်လည်း သူတို့ အားလုံး အသုဘကို သွားပြီး သူတို့သူငယ်ချင်း

ကို အကောင်းဆုံး နှုတ်ဆက်ကြမယ်လို့ အကြောင်းပြန်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ၁၉၈၈ လူထုအရေးတော်ပုံကြီး ၁၉နှစ် နှစ်ပတ်လည်မတိုင်မီ တရက်အလို ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ် ဩဂုတ် ၇ ရက်နေ့မှာ ရွှေဘုန်းလူ(သို့မဟုတ်)တာရာမင်းဝေ ကို ရေဝေး သုဿာန်မှာ အားလုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြရပါတယ်။ မင်းကိုနိုင်၊ ကိုကိုကြီးနဲ့ ၈၈မျိုးဆက်ကျောင်းသားများက ရွှေဘုန်းလူသို့ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်း ဆိုင်းဘုတ်ကိုင်ဆောင်တက်ရောက်ခဲ့ကြပြီး မင်းကိုနိုင်က အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား ‘ကြယ်ကြွေ သတို့သား’ ကဗျာကို ရွတ်ဆိုဂုဏ်ပြုခဲ့ပါတယ်။

(၉)

‘ကဗျာရေးသော လူတယောက်အကြောင်း’ ဆိုတာ ရွှေဘုန်းလူ မဖြစ်ခင် တာရာမင်းဝေ မဖြစ်ခင် က ‘မီးခိုးဖြူ’ အမည်နဲ့ရေးခဲ့တဲ့ သုံးကြောင်း ကဗျာကလေး ပါ။ ဒီစာစုကိုရေးတော့ ကျနော်နဲ့ သူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သမျှ အတူဖြတ်သန်းခဲ့သမျှတွေထဲ က အမှတ်တရ ဖြစ်ရတာ တွေကို စုစည်းတင်ပြတာမို့ ‘ကျနော်နဲ့ ကဗျာရေးသော လူ တယောက်အကြောင်း’ လို့ ခေါင်းစဉ်ပေးလိုက် ပါတယ်။

အကိုကြီး ကိုအောင်ချိန်ရဲ့ ကဗျာ တပိုဒ်ကို သတိရမိပါတယ်။

‘လွမ်းတူ သူများချင်းသာ
ဒဏ်ရာကို ပြုစု
သွေးတိတ်အောင် ကုသလို့
ဒို့နောက်က လူတွေလည်း
သတိရနေကြဦးတော့မယ်’ .. တဲ့။

အမှန်ပါပဲ။ လမ်းတူသူ၊ ဘာသာစကားတူသူ၊ ခံစားချက်တူသူများ ၊

ရင်ခုန်သံတူသူများ အချင်းချင်းသာ တယောက်ရဲ့ဝေဒနာကို တယောက်က သိ
နားလည်ပြီး အားပေးနိုင်ကြတာပါ။ ဖေးမပြုစုဖို့ မငြိုငြင် ကြတာပါ။ သွေးစက်တွေ
ကို မျက်ရည်များနဲ့ တိတ်စေကြမှာပါ။ အဲဒီ လူတွေကိုလည်း ဘာသာစကားတူတဲ့၊
နှလုံးသားတူတဲ့၊ လမ်းတူတဲ့၊ ရင်ခုန်သံတူသူ နောက်လူတွေက အမှတ်တရနေကြမှာ
ပါ။ အခု ရွှေဘုန်းလူကို တာရာမင်းဝေ ကို ကျနော်တို့ အမှတ်ရနေကြသလိုပေါ့. . .။ ။

လေးစားစွာ

အောင်ဒင်

၁၇ ဇူလိုင် ၂၀၀၉

ဓာရမင်းစေ

စကားရပ်နှစ်ကြိမ်ကြာခဲ့ပြီသည့်နောက်

DESIGN : BO BO HTOON

အပိုင်း (၂)

ရွှေဘုန်းလူရဲ့ ဘဝ အရေးတော်ပုံကာလမှာ ရေးခဲ့တဲ့
တော်လှန်ရေးကဗျာ ၄ ပုဒ်

ကျောင်းဖွင့်ချိန်

ကျောင်းသား အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဥဒါန်း

မျှော်

ကျောင်းဖွင့်ချိန်
ရွှေဘုန်းလူ

(၁)

ငါတို့ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့

မော်ကွန်းထိန်းသိမ်းရေးအခန်းမှာ

ဟစ်တလာရုပ်ထုကို

လူတစု ထုဆစ်နေကြတယ်။

သူတို့ဟာ ...

ရုပ်ထုရဲ့ရှေ့မှာ ကျိန်စာတွေ ရွတ်ဖတ်

ပျားရည်စက်တွေကို မီးရှို့ ပူဇော်

ဆိုင်ရာနိုက်ဖြူလျော်လျော်တွေ သွန်းကြဲပက်ချ

ဟစ်တလာပါးစပ်ထဲက

ကျည်ဆန်တထောင့် ထွက်အံကျလာတယ်။

သူတို့ဟာ ...

ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ အဲဒီ ကျည်ဆံနဲ့

‘ကျောင်းဖွင့်ပြီ’ ဆိုတဲ့ စာကိုရေး

သွေးစွန်းလက်တွေနဲ့ ပျူငှာစွာ

ဖိတ်ခေါ်ကြပါပြီ။

(၂)

ငါတို့ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့

ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ အခန်းလွတ်တခုဟာ

တဖြည်းဖြည်း နှစ်ငါးဆယ်လောက် ပြန်ငယ်ရွယ်သွားတယ်။

အရင်က မမြင်ရတဲ့ ဟိုတုန်းက အရိပ်တွေ
နံရံတွေ၊ ခုံတန်းလျားတွေဆီက လွန်လူးထ
အဲဒါ ... ‘အောင်ဆန်း’ တို့၊ ‘ကျော်ငြိမ်း’ တို့၊ ‘သိမ်းဖေ’ တို့၊ ‘ညိုမြ’ တို့ရဲ့
ဝိညာဉ်တွေပဲ ...
ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးကို သူတို့မြတ်နိုး
ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် သူတို့ရုန်းကန်
အာဏာရှင်ကို ဖီဆန်ခဲ့ကြတယ်။
ခု... သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ
“ကမ္ဘာမကြေဘူး
ငါတို့သွေးနဲ့ရေးခဲ့ကြတဲ့ မော်ကွန်းတေး ...”
သီချင်းလေး နားဆင်ရင်း
ရာဇဝင်ရဲ့ တကျော့ပြန်စိမ်ခေါ်ပွဲကို
မျက်ရည်တဲဲဲနဲ့ စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။

(၃)

ငါတို့ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့
ဒီဘက်ခေတ် ၁၉၈၇ - ၈၈ နှစ်များထဲမှာပါ
တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ
ဖြူဝါးဝါးအရိပ်တချို့

စာထိုင်ဖတ်နေကြတယ်။

တချို့ဖတ်တာ .. ကဗျာစာအုပ်

တချို့ဖတ်တာ .. သမိုင်းစာအုပ်

တချို့ဖတ်တာ .. နိုင်ငံရေးစာအုပ်

ရုတ်တရက်

အဖြူရိပ်တခုဟာ ထိုင်ရာကထ

“ဗမာပြည်ကို ကယ်တင်ရတော့မယ်”

နောက်ထပ် အဖြူရိပ်တခု စာအုပ်ပိတ်

“ဗမာပြည်ကို ကယ်တင်ရတော့မယ်

ဗမာပြည်ကို ထိတ်တုံးခတ်ပေးရမယ်”

သူတို့ဟာ တိတ်ဆိတ်စွာ

အခန်းပြင်ကို ထွက်သွားကြပါတော့တယ်။

စာကြည့်တိုက်ရဲ့ စာအုပ်ပိတ်သံများ

လွယ်အိတ်လွယ်သံများ

ဖိနပ်စီးသံများ အဆုံးမှာ

နောက်ထပ် အဖြူရိပ်တခု ထပ်ထွက် ..

... .. နောက်ထပ်

... .. နောက်ထပ်

(၄)

ငါတို့ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့

စာမသင်ဖြစ်တဲ့ စာသင်ခန်းတခုမှာ

အရိုးစုတအုပ် အစည်းအဝေးလုပ်နေတယ်။

အရိုးစုတခုက ... ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညှင်းစွာထ

“ကျနော်တို့ တော်လှန်ရေး

အာဏာရှင်တွေ နောက်ဆုံးနေ့အထိ”

စသည်ဖြင့် ပြောကြား

အားလုံးငြိမ်သက်နားထောင်နေကြတယ်။

အခန်းထဲမှာ

အကျဉ်းထောင်က ပြေးထွက်လာတဲ့

ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ မိန့်ခွန်းတွေ

သတ္တိဗုံးကို နှောင်ထုံးခတ်

ပတ်ကြားအက်နေတဲ့ ရန်သူ့မျက်နှာတွေ

အဲဒီ မှာ .. အရိုးစုတခုက လက်သီးဆုပ်

သူ့ နှုတ်က တိုးတိုးလေးပြော

“တောက အဖေနဲ့ အမေတော့

ကျနော့်ကို မျှော်နေကြတော့မယ်ဗျာ ...”

ကြေကွဲစွာ သူ့မျက်လုံးပေါက်ထဲက

မျက်ရည်ဖြူတစက်

စီးသက်ကျလာတယ်။

(၅)

ငါတို့ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့

ပရဝဏ် အဝင်အထွက်လမ်းတွေမှာ

အချုပ်ကားပြာပြာကြီးတွေ

ဒရကြမ်း နှင်နေကြတယ်။

အဲဒီ ကားကြီးတွေထဲမှာ

“ကမ္ဘာမကြေ၊ ဗမာပြေ .. ဒါ တို့ပြေ

ဒါတို့မြေ .. တို့ပိုင်တဲ့ မြေ” ဆိုတဲ့

တေးသံသာယာ

ညီညာစွာ ပဲ့တင်ပေါ်ထွက်

ကျောင်းသားလက်တွေ သွေးစိမ့်ယိုစီးခဲ့ပြီ

အချုပ်ကားပြာပြာကြီးရဲ့ ဦးထိပ်မှာ

သူတို့ရဲ့တံဆိပ် ... တို့ရဲ့အလံ

ဦးခေါင်းခွံမှာ အရိုးနှစ်ချောင်း ကန့်လန့်ဖြတ်ထားတဲ့ သဏ္ဌာန်သာဖြစ်

တယ်။

ကျောင်းခေါင်းလောင်းအိုကြီးဟာ

ထွက်ခွာသွားတဲ့ အချုပ်ကားနောက်
ပြေးလိုက်ခလုပ်တိုက်ပြီး လဲပြိုကျ
ချိုလွင်ရှုတတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံထွက်ရမယ့်အစား
“သားရေ .. အမေ လိုက်ရှာနေတယ်လေ .. သားရေ”
ဆိုတဲ့ ငိုရှိုက်ညည်းတွားသံအဖြစ်နဲ့သာ
ရာဇဝင်တုန်ခါအောင် မြည်ဟည်းလာခဲ့ပြီ။

(၆)

ငါတို့ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့
နီမောင်းသောလမ်းမကြီး၊ လမ်းငယ်များမှာ
ဒေါင်းအလံတလူလူ လွင့်ထူလို့
ကျောင်းသားတွေ ချီလာပါပြီ
ရင်တအုံလုံးပွင့်ထွက်နေတဲ့ ကျောင်းသားက
ရှေ့ဆုံးက အလံကိုငြိပြီး သွေးပွက်ပွက်အန်ထွက်နေတဲ့
ကျောင်းသားတွေက
နောက်က ချီတက်လိုက်ပါလာတယ်။
“ဒီမိုကရေစီရရှိရေး .. တို့အရေး”
“အာဏာရှင်စနစ်ကျဆုံးရေး .. တို့အရေး” တဲ့။
ကိုယ့်ကိုကိုယ် တခါတည်း အသုဘချရင်း

တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြရတဲ့ ငါတို့ရဲ့တော်လှန်ရေး
ဘယ်တော့မှ ... အရှုံးမပေးဘူး ဟေ့ ..
သေနတ်သံတချက်ဖောက်ရင်
ရာဇပလ္လင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သွားမယ်...
နောက်ဆုံးနေ့အထိ ..

(၇)

ငိုက်မြည်းနေတဲ့ အင်းလျားရေပြင်ဟာ
ရုတ်တရက် ရဲရဲနီစွေးသွားတယ်။
ချက်ခြင်းပဲ ရေငွေ့ပျံတက်
ကောင်းကင်ထက်မှာ တိမ်အဖြစ် မိုးစက်ခို
ကျောင်းတော်ကြီးကို မိုးသွေးတွေ ပြန်ရွာချ
လျှပ်တွေပြက်၊ မိုးတွေခြိမ်း
ဒိန်းခုံး ဆူညံသွားတယ် ...
အဲဒီ အခါ .. ကျောင်းတော်မှာ ..
ပန်းတွေ ဖျတ်ကနဲ ပွင့်ကြ
ငှက်ဆိုးတွေ ဝေါကနဲ ထပျံကြ
သစ်ရွက်တွေ တလက်လက် တောက်ပကြ
ခုံတန်းလျားတွေ အုတ်ဂူအဖြစ် ပြောင်းလဲကြ

မြေကြီးတွေ တုန်ခါတော်လဲကြ
တို့အရေး .. တို့အရေး .. တို့အရေး .. တို့အရေး
ကြွေးကြော်သံတွေနဲ့
ဗမာပြည်ကြီး တဝန်းဝန်းရုန်းကန်
နီးထပြီး နောက်ဆုံးငြိမ်သက်သွားတဲ့အခါ
ငါတို့ကျောင်းတော်ကြီးဟာ
တလဲ့လဲ့ တဝင်းဝင်း
သွေးနီရောင် တောက်ပခါ ...
အာဇာနည် သူရဲကောင်းတို့ရဲ့
ဂူဗိမာန်ကြီးပမာသာ တည်ရှိနေပါတော့တယ် ...။

(၈)

ကျောင်းသားတွေနဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးကြား
ခု .. သွေးပင်လယ်ကြီး ခြားနေပါပြီ ...
“ကျောင်းဖွင့်ပြီ” ဆိုတဲ့ အာဏာရှင်တွေဟာ
သွေးပင်လယ်ကြီးကို ကျော်နင်း
ထုံးတံတားကြီးကို ကျောခင်းပေးတယ်။
တချို့တွေက ကျောင်းတက်လာကြလိမ့်မယ် ...
အဲဒီ ထဲက တချို့ဟာ ...

“အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ပါ” လို့
စိတ်မကောင်းစွာပြောရင်း ..
ထုံးတံတားကို လျှောက်နင်း ...
ကျောင်းခန်းအတွင်း ဝတ္ထုရားအရထိုင်
ငါတို့ .. နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ် ...
တချို့ကတော့ ..
“ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင်” ကောင်းကြောင်းပြောရင်း
ထုံးနံ့သင်းတဲ့ ပန်းခင်းကိုဖြတ် ..
ရည်းစားထားဖို့ ကျောင်းပြန်တက်လိမ့်မယ်။
အဲဒီ လို .. လူစားတွေကိုတော့ ..
ငါတို့က ခွင့်လွှတ်သည့်တိုင်အောင်
ရာဇဝင်က ခွင့်မလွှတ်သရွေ့
သူတို့ဟာ .. သမိုင်းမှာ ..
“သစ္စာဖောက်” များသာ ဖြစ်တယ်။

(၉)

ကျောင်းသား နဲ့ ကျောင်း
တနေ့တော့ ပေါင်းရမှာပဲ
ငါတို့တွေ သွေးပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး

ကျောင်းကြီးဆီ အရောက်သွားကြမယ်။

သွေးပင်လယ်ကြီးဟာ

တငွေငွေပူခြစ် ဆူပွက်

ထက်ကောင်းကင် မုန်တိုင်းတို့ အစပျိုး

သွေးလှိုင်းတံပိုး တဝုန်းဝုန်းပြင်းထန်

ငါတို့တွေ

ငါတို့တွေ လှည့်မပြန်ဘူး၊

ငါတို့ထဲက တချို့ဟာ ...

ကိုယ့်အရိုးကိုယ်ချိုး လှေအဖြစ် ထွင်းထု

ငါတို့အထဲက တချို့ဟာ ..

ကိုယ့်အသားကိုယ်လှီး လှေနံရံအဖြစ် ခင်းရိုက်

ငါတို့အထဲက တချို့ဟာ ...

ကိုယ့်လက်ဖဝါး ကိုယ်ရိုက်ဖြတ်

လှေရွက်အဖြစ် စပ်ချုပ်

မုန်တိုင်းကို ခွဲဝင်

သွေးပင်လယ်ကိုဖြတ်ပြီး

ကျောင်းတော်ကြီးဆီသွားဖို့

လုပ်နေတယ် ...။

(၁၀)

နောက်ဆုံးမှာ ...

ဒေါင်းအလံကို .. ဖြောင်းဆန်အောင် လွင့်ထူရင်း

အမှန်တရားတခုထံ

ငါတို့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု

အို .. သူရဲကောင်းတို့

အို ... ကျဆုံးခဲ့လေသော

ဒီမိုကရေစီ တိုက်ပွဲဝင်

သူငယ်ချင်းဟောင်း ...

သူရဲကောင်းတို့

ထာဝစဉ် မပျက်ပြယ်နိုင်လောက်အောင်

မြင့်မြတ်စွာ ကျဆုံးခဲ့သော ...

သင်တို့၏ ဝိညာဉ်တန်ခိုးတော်များသည်

ငါတို့၏ ရှေ့နောက်ဝဲယာ ...

ထက်အောက်ဝန်းကျင်၌

ပျံ့နှံ့တည်ရှိကြကုန်တော့၏ ။

ထိုသော ...

သင်တို့၏ ဝိညာဉ်တန်ခိုးတော်များသည်

ငါတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနှံ့အပြားသို့

ထိုးဖောက်ယိုစိမ့်စီးဝင်ကာ

ရဲရင့်ခြင်းမှာ ငါတို့အားဖြစ်တည်စေတော့၏ ။

အို ... သူရဲကောင်းတို့

အို ... ကျဆုံးလေသော

ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲဝင်

သူငယ်ချင်းဟောင်း သူရဲကောင်းတို့

ဗမာပြည်ကို ရှိခိုးကာ

ဤသွေးပင်လယ်အား

ငါတို့ ဖြတ်ကူးအံ့

မိုးလုံးပြည့် ကောင်းချီးဩဘာပေးသံများကြားမှာ

ငါတို့၏ အရေးတော်ပုံ အောင်မြင်ပါစေသတည်း ။ ။

ကျောင်းသား အတ္ထုပ္ပတ္တိ
ရွှေဘုန်းလူ

မင်းရဲ့ ရုပ်အလောင်းဟာ

ခြင်္သေ့ဂူထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်

အမှောင်စုန်းစုန်းမှာ

အရာအားလုံး မေ့ဖျောက်ပစ်

နောက်တခေတ် မင်း အောင်မြင်စေကွယ်

အက်ကွဲနေသောလက်များနဲ့

ဘုရားသခင်ထံ ငါတို့ဆုတောင်း

မင်း ... ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ ... လို့

ငါတို့ရဲ့

သွေးတစက်ကို ထက်ဝက်ခွဲ

မင်း ခံတွင်းထဲ

တဲတဲလေးလျှောချကြည့်ရင်

နှုတ်ခမ်းသေများက

ဖွဖွတိုးတိုးလေး လှုပ်ရှားအော်မြည်

ဒီ ... မို ... က ... ရေ ... စီ ...

ဒီမိုကရေစီလို့ ... ဆိုလိမ့်မယ်

ညီလေးရယ်

ရနိုင်မယ်ဆိုရင်

မင်းရဲ့အရိုးတမှုန်ကို

နိဗ္ဗာန်ဘုံအထိယူပြီး

ဘုရားရှင်ကို ပြကြည့်ချင်တယ် ...

မင်းဟာ သူရဲကောင်းလေး ဖြစ်တယ်

မင်းဟာ အာဇာနည်လေး ဖြစ်တယ်

မင်းဟာ ဗမာကျောင်းသားလေး ... ဖြစ်တယ်လေ။

(၂)

ရေငတ်သလို ... ငတ်ခဲ့ရတဲ့

ဗမာပြည်က “လူ့အခွင့်အရေး” ဟာ

အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ

သချင်းမြေမှာ

တရားရုံးရဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေထဲမှာ .. ရှိနေတယ် ..

မင်း ... စွန့်ခွာခဲ့တဲ့

စာသင်ကျောင်းကလေး

မင်းသတင်းတွေ မေးနေပြီ

မင်းရဲ့ စာအုပ်ဟောင်းထဲမှာ

ဆရာမရဲ့ မှတ်ချက် ...

မင်းအတွက် ...

“နောက်ထပ်စာအုပ်အသစ်လဲပါ” တဲ့

စာအုပ် မလုံလောက်မှု
ဖောင်တိန် မလုံလောက်မှု
မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ ကျောင်းခန်းထဲအိပ်နေမှု ... စတဲ့
လူမှုကိစ္စအဝဝ
မင်းချည်းမှ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူးကွယ်
တိုက်ပွဲမှာ
ချွန်မြစွာ တောင်းဆိုနိုင်ဖို့
ခေါင်းလောင်းအိုကြီးကို နှုတ်ဆက်
ချီတက်လာတဲ့ အာဇာနည်လေးရေ ...
ခွပ်ဒေါင်းရဲ့
တကြောင်းစာချွန်
သမိုင်းစင်ကြမ်းခတ် သွေးစက်ရွှေစို
ခုတော့ ...
မင်းရဲ့ ခုံနံပါတ်လေး “ငို” နေပြီ ...။

(၃)

ရွှေဘုန်းရောင်လက်ဝင်းတဲ့
နှင်းပြာပြာ မနက်ဦးများမှာ
ဒိုကမ္ဘာကို

ပြန်လာဦးမှာလား ... ဟင် ...

“အမျိုး ဘာသာ သာသနာအတွက်

သား ... နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်” တဲ့

မင်းထားခဲ့တဲ့ စာတိုကလေး

မင်းတို့အိမ်ကို ပေးလိုက်ပြီ

ယိုင်နဲ့ကျဉ်းမြောင်းနေတဲ့

မင်းတို့ရဲ့ အိမ်ကလေးထဲမှာ

မင်းရဲ့ ဖေဖေဟာ

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်

ဆုပ်ထားတယ် ...

မင်းရဲ့မေမေဟာ

အခန်းထောင့်မှာ

ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး

မျက်ရည်စီးကြောင်းတခုကို အဖော်ပြု

(ရင်ထဲမှာတော့)

သား ပြန် ‘လု’ နေရှာတော့မယ်။

“ကောင်းမွန်စွာ

သင်္ဂြိုဟ် ပြီးစီးပါကြောင်း” ... တဲ့

အလောင်းကိုမှ

မမြင်ရ မတွေ့ရ
ဘယ်နေရာမှာ ကျဆုံးခဲ့သလဲ ညီလေးရယ် ...
ဒေါင်းရုပ်ကလေးလိုပဲ
မင်းရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိဟာ
အတောင်ပံပါတယ်
တိုက်ပွဲဝင်တယ်
နွယ်လိုပတ်ချည် ခိုင်ကျည်နစ်စူး
ရောက်လေရာဘဝအဆက်ဆက်မှာ
မင်း ... မော်ဖူးရခြင်းများစွာနဲ့
ကင်းဝေးပါလိမ့်မယ် ...။

(၄)

အိမ်ထရုံမှာ
တခါခါ မင်းမျက်ရည်သုတ်တဲ့
စုတ်ချာချာ လွယ်အိတ်ကလေး
ခေတ်လေး ခေတ်ဒဏ်သင့်နေရှာတယ် ...
“ခေတ် လွတ်လပ်မှ
ကျောင်းသား လွတ်လပ်မယ်”
အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင်တွေ့

‘ကျောင်းသားအရေး’ ဆိုတာ

မင်းမှာ မရှိခဲ့ပါဘူး

“ဘုရားခေတ်မှာဆိုရင်

ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အထိ လိမ္မာမယ်”

ဒါပေမယ့် ...

“အမှောင်ခေတ်မှာတော့

အာဏာရှင်ကို ဖီဆန်တယ်”

ညီလေးရယ် မင်းသိပ်မှန်တယ် ...

ခံယူချက်ကို

အမြောက်ဆံလို ပစ်ဖောက်

အဝေးဆုံး အမြင့်ဆုံး

ဘဝတဆုံး မင်းရောက်ခဲ့တယ် ...

စစ်မောင်းသံကြားရင်

ခွာတရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်ချင်တဲ့

ခေတ်ရဲ့ စစ်မြင်းကလေးလို မင်းဟာ

ရာဇဝင်ကို ထိုးခဲ့

တိုက်ပွဲကို ဒုန်းဖောက်

မီးတောက်ဆူးခြစ်

ခေတ်သစ်ပူဇော်

တော်လှန်တဲ့ ညီလေးရေ
ခွပ်ဒေါင်းအပေါင်းရဲ့
ကောင်းချီးဩဘာသံစေ
မင်းရောက်ရာအရပ်က ကြားပါစေ ...

(၅)

ညီလေးရေ
ရာဇဝင်ရေးရာ
စာအုပ်ပိတ်
တော်လှန်ရေးမှာ ‘အိပ်’ တော့နော်
စိတ်ချသွားပါ
အရာအားလုံးကို မေ့ဖျောက်
သွေးနဲ့တည်ဆောက်တဲ့ အုတ်ဂူတလုံး
တလောကလုံး လင်းစေသားကွယ် ...
တိမ်သားရိုးရီ
ဒီမိုကရေစီ တောင်တက်လမ်းက
ခပ်ကြမ်းကြမ်းကျောက်လေးတွေအဖြစ်
စွဲနစ်ကျန်တင်လို့ ... အောင်မြင်မှာပါ
ဗမာပြည်အတွက်

လိုအပ်တဲ့

“လူ့အခွင့်အရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီ”

အရှေ့ဖက်အရပ်မှာ

ခြင်္သေ့တွေ ချီလာပြီ

စစ်မြင်းတွေ ပြိုင်လာပြီ

ခွပ်ဒေါင်းတွေ ပျံလာနေပြီလေ ...

ညီလေးရယ်

ငြိမ်းချမ်းစွာ

အေးမြစွာ

ရှင်းသန့်စွာ

နောက်ဘဝမှာ မြင်ယောင်ကြည့်စမ်းကွယ်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ယမ်းငေါ့တလူလူကြားထဲမှာ

မင်းချစ်တဲ့ ဗမာပြည်ကြီးဟာ

ဒေါင်းအလံကို ပန်းလို ပန်လို့ လှလို့ ...

သြော် ...

ဒေါင်းအလံကို ပန်းလို ပန်လို့

လှလို့ပါပဲ ... ညီလေးရယ် ...။ ။

ဥဒါန်:

ရွှေဘုန်းလူ

ပြာဝင်းဝိုးဝါးတဲ့

ဆောင်းနှင်းများကသာ

သမိုင်းရဲ့ဘာသာစကားဖြစ်မယ်ဆိုရင်

တလိမ့်လိမ့် ခယွင်းတဲ့

သွေးနှင်းစက်တွေ

တို့မြေမှာ မှိုင်းမှိုင်းဝေရောမယ်။

သေသူရဲ့ အရိုးတွေက
ရှင်သူကို ဘာလုပ်ရမယ်လို့
အံ့ချီးဖွဖွ ရည်ညွှန်းကြတာ
သမိုင်းလို့ ဆိုရမယ်။

ရာဇဝင်ဆိုးရဲ့
အရိုးတွန်သံ
ဘယ်သူ့ထံပါး
သယ်ဆောင်သွားမလဲ နှင်းတို့ရယ်။

ဒီဘက် ကမ္ဘာခေတ်ရဲ့
ရဲရင့်တဲ့ သမိုင်းကြောင်းဟာ
တို့ပြည်က ကျောင်းသားအလောင်းတွေဆီမှာ ရှိတယ်။

သားပျောက်ရှာနေတဲ့ အမေကို
သူ့အောက်က မြွေက
“မေမေ” လို့ တိုးတိုးလေး ခေါ်နေတယ်
မေမေရယ် မေမေရယ် မေမေရယ်။

ဇာဘုရင်ရဲ့ စနစ်ဆိုးကြောင့်

ပြည့်တန်ဆာဖြစ်ရတဲ့

ရုရှားမလေးဟာ

အိပ်ရာထဲမှာ ငိုနေတယ်။

နေဝင်းရဲ့စနစ်ကြောင့်

သူပုန်ဖြစ်ရတဲ့ ကျောင်းသားတွေ

လမ်းမပေါ်မှာ တိုက်ပွဲဝင်နေတယ်။

ဒီနေ့ပွဲဟာ

ရှုံးရှုံး နိုင်နိုင်

ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းသာ အဓိက ဆိုတဲ့ ပွဲမဟုတ်ဘူး

သူသေကိုယ်သေ အပြိုင်နဲ့

ဝိညာဉ်ချင်း ရိုက်ခွဲတဲ့ပွဲ ဖြစ်တယ်။

“ဟေ့ ... ကြိုးစင်”

ငါ ရင်ကော့ပြီး လာခဲ့မယ်။ ။

မျှော် ရွှေဘုန်းလူ

မြန်မာပြည် ငြိမ်းချမ်းပါစေ
သွေးစတွေ စိုလူး
အလံဦးမှာ ကိုယ့်အမည်ချိတ်လို့
ကြိုးစင်ရိပ်ဝယ်
ကျနော်တို့ တိုက်ပွဲဝင်နေပါတယ်။

ပိတ်မထားရသေးတဲ့
သားကြီးတို့ရဲ့ ကျောင်းစာအုပ်မှာ
ဒေါင်းရုပ်လေးတွေ သားငယ်ဆွဲတော့
မေမေ မျက်ရည်ပဲရောမယ်။

ရှစ်ဆယ့်ရှစ်ခုနှစ်ရဲ့
လက်နက်နဲ့ လွယ်အိတ်တိုက်ပွဲများ
မှုန်ဝါးပြာဝေ
ကမ္ဘာမကြေဘူး
ဘီလူးတခေတ်၊ ဒေါင်းတခေတ်။

တနေ့နေ့လေ

မသေသေးရင် ပြန်လာချင်တယ်
ရင်ခွင်မှာ ထွေးလို့ကြိုပါ မေမေရယ်။

မြန်မာပြည် ငြိမ်းချမ်းပါစေ
သွေးစတွေ စိုလူး
အလံဦးမှာ ကိုယ့်အမည်ချိတ်လို့
ကြိုးစင်ရိပ်ဝယ်
ကျနော်တို့ တိုက်ပွဲဝင်နေပါတယ်။ ။

တၢ်ရၢမၤနီၤ

